

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaka

Üçüncü koalisyon okulunda:
Başöğretmen — Dersimiz reform!

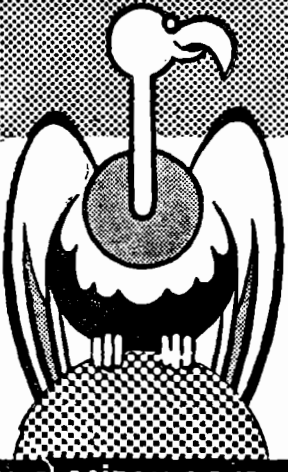
M. R. 1960

YILIN İLK ÇEKİLİŞİNDE

GENE

5
MİLYON

TÜRKİYE **BANKASI**

Akbaba

KIBRIS

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selâmi
Yurdap, Nimet Arzik,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Huseyin Kork-
mazgılı, Burhan Esen,
Kenan Akıncı, Reşit
Aşçıoğlu.

ÇEVİRGEN AİLESİ :
Vâ - Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nihar Tüblek,
Cafer Zorlu, Mehmet
Polat, Semih Balcıoğlu,
Mim Uykusuz, Zeki Bey-
ner, Burhan Solukçu,
Şadi Dinççağ, Mistik,
Erdoğan Özer.

©
Yazı işlerini fiilen
idare eden :
Kadri Yurdap

Dizildiği ve basıldığı
yer :
Akbaba Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10
Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FİATİ :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

YIL : 42
Cilt : 6 — Sayı : 2
9 Ocak 1964

©

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

İŞTE içeride zayıf olmanın
sonu... Kıbrıs olaylarından,
herkesden önce biz sorumlu-
yuz: Bütün politikacılar, bütün
parti yobazları, bütün o kahve-
lerine, mezarlarına kadar biribi-
rinden ayrılanlar.

Yakın Osmanlı tarihine baki-
nuz: Ne zaman birbirimize gir-
dikse, ne zaman «Sen, ben» kav-
gasına tutuştuksa, mutlaka bir
vatan parçası kaybetmişizdir.
Rumeli, İttihatçı - İtilâfçı bo-
ğuşmasına kurban gitmedi mi?

Kimsenin toprağına cihangir
gözleriyle bakmıyoruz. Ama to-
prağına yan gözle bakanlar o-
lursa şunu bilmelidir: Bu to-
prak, onlara ancak mezar toprağı
olur.

Kıbrıs, Türk toprağından bir
parça mı?.. Değil. Ama Türk-
lükten bir parçadır. Oradaki
Ahmet'lerin, Mehmet'lerin, bu-
radakilere farkı yok ve bizim
için onların yaşadığı toprak, bi-
zim toprağı kadar bizim.

Kıbrıs, aydın kafalı, aydın yü-
rekli bir idealist lider elinde,
yarının örnek vatani olabilir:
İki ayrı milletin tek bayrak al-
tında kardeşçe yaşadığını, çalış-
tığını, bahtiyar olduğunu göre-
bilirdik orada. Makarios çeteleri
orada yalnız Türk'leri değil, ge-
leceğin insanlık rüyasını da sün-
güllendiler.

İsâ'nın doğum gecesi, dünya
kiliselerinde kutlanırken, Kıb-
rıs kiliselerinde silâhlandırılan
haydutlar, döşeginde uyuyan
anaların, beşiğinde uyuyan ço-
cukların ölüm çığlıklarını Tan-

rıya yükselttiler. Bu çığlıklar,
mezarında dirilip göklere çıkan
yaralı peygamberi, yeniden çar-
mıha vurulmuşçasına yarala-
mıştır.

Kruşçefin, Birleşmiş Milletler
toplantısında, masaya pabuçu
ile vurduğu bir çağda, eski Os-
manlı «Nezakat-ı siyasiye»siyle
hiçbir hak korunamaz.

Yapılacak şey azdır, açıktır,
kesindir:

Bunun başında, üçüncü koalisi-
yona, tek çekimseri olmıyan,
silme güven oyu gelir. Büyük
Millet Meclisi'nde programını
okuyacak Başbakan'a, dört yüz
kırk altı elin inançla kalktığını
işitmek isteriz.

Kendisini böylesine sağlam gö-
recek bir hükümetin, hakkına ve
kuvvetine güvenerek istileceği
ve mutlaka yaptıracağı iki şey
vardır:

1 — Hemen tarafsız bir tahkik
heyetinin Ada'da işlenen cina-
yetleri incelemesi ve suçluları
meydana çıkarması...

2 — Din adamı kılığına girmiş
Balkan komitacıları Makarios'un
derhal cumhurbaşkanlığından u-
zaklaştırılması...

O zaman, henüz muhteşem
sakalının tek teli kıpırdamıyan
Athenagoras hazretlerinin bile,
Türkiye'deki bahtiyar vatandaş-
larımız rumlar adına dile gele-
ceğine, bağlılıklarını, şükranla-
rını sunacağına ve Makarios'u,
başında bulunduğu Ortodoks ki-
liseleri adına takbih edeceğine
hiç, ama hiç şüphensiz olmasın.

Dış politikada uğradığımız ye-

nilgeler az değildir. Irak uçak-
larının sınır köylerimizi bom-
balaması üzerine, tarziye ve taz-
mit istiyen notamıza, komşu
arap devletinin, tarziye ve taz-
minat değil, cevap bile vermedi-
ğini unutmadık.

Makarios'un, hariciyemizden
aldığı notayı geri çevirecek ka-
dar küstahlaştığını da unutma-
dık.

Biz, bir Türk olarak unutmadı-
k, biz bir yazar olarak unut-
madık. Ama hariciyemiz unuttu,
uyuttu, yuttu.

Siz, Atatürk'ün sağlığında böy-
le bir papazın, böyle alçakça bir
saldırış yapabileceğini — gör-
mek, işitmek, düşünmek şöyle
dursun — hayal edebilir mis-
niz?

Edemezsiniz. Kimse edemez.
Çünkü o milleti, çağdaş insan-
lık düzeyine yöneltmiş, hakkına,
gururuna, şerefine el sürülmez,
zağı üstünde kılıç gibi bir yüce
kahraman, bir yüce insandı.

Biz önce birbirimizi saymaz
olduk. Sonra... Sonra da bir pa-
paz tarafından bile sayılmaz!

İsmet Paşa'nın, galiba D.P. ik-
tidarı günlerinde söylediği bir
sözün hatırlarım:

«Biz bu vatani sokakta bul-
madık» demişti.

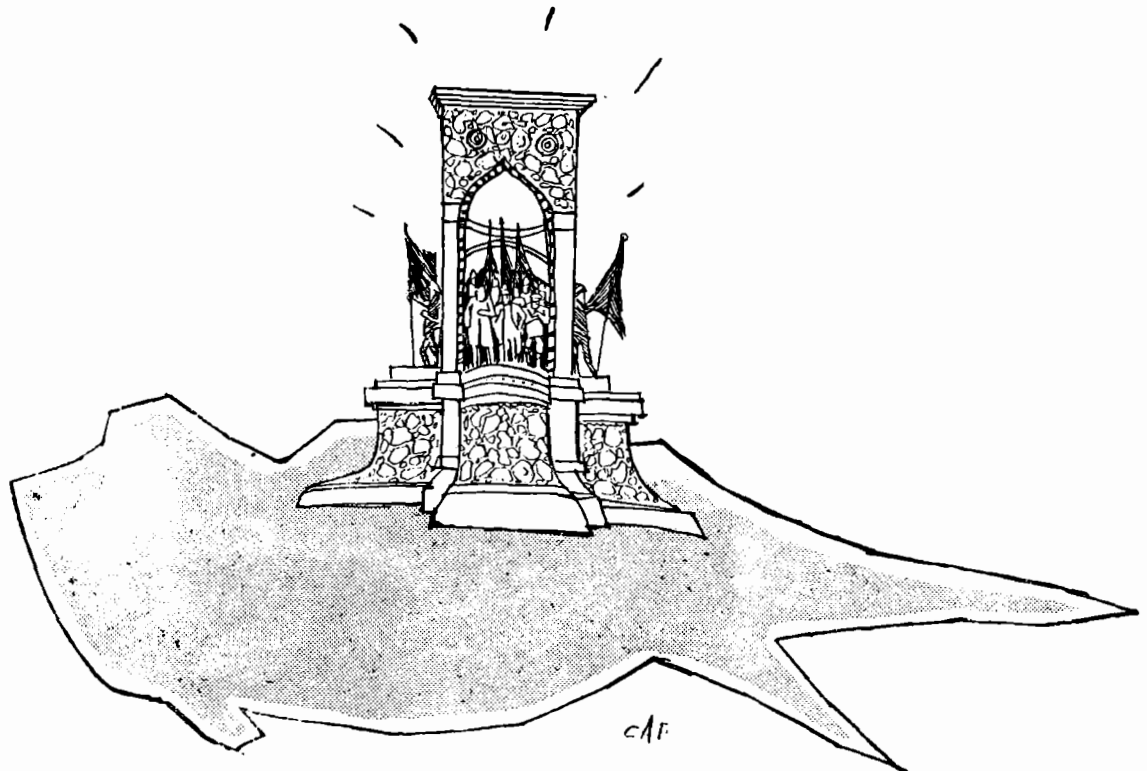
Sayın İnönü, bu sözünü, her
sabah, evinden çıkıncadan, ayna
karşısına geçmeli ve birkaç kere
tekrarlamalıdır:

«Biz bu vatani sokakta bul-
madık.»

30.12.1963

Yusuf Ziya ORTAÇ

Kıbrıs için tek çıkar yol: Taksim!

Taksim!

V APURDA omuz omuzaydık. Bunaltıcı, öğürtücü, uyku getiren bir sıcak oflatıp puflatıyordu. Sağa sola bakınırken taa dip te bir kişilik bir yer ilişti gözüme, yavaşça gittim. Tam da pencere ya-nydı, oturdum.

Karşımda, çokça kavrulmuş kah-veyi hatırlatan kırış kırış ama se-vimli bir kocakarıyla ilk bakışta dik-kati çekecek hiçbir özelliği olmıyan, zayıf bir kız oturuyordu. Kocakarı eski bir tiryaki alışkanlığıyla sığa-ra içmekte, kız da bozuk bir çak-makla oynamaktaydı. Arada çakma-ğı açıyor, yayını, taşlarını filân çı-karıyor, yeniden takıyordu. Bunu bir, beş, on sefer tekrarladıktan sonra müthiş bir sıkıntıyla içini çekti, gerindi. İşte o sıra, tam o sı-ra göz göze geliverdik. Dikkatle ba-kışım dikkatini çekmiş olmalı, çak-mağını söküp takarken o da bana dikkatle bakmağa başladı. Bir ara gülümsedi hattâ. Omuz omuza va-puru, oflatıp puflatan, uyku geti-ren sıcak unutuvermişim. İstiyor-dum ki daha sık, daha uzun baksın, bir şeyler sorsun.

Gözlerini gözlerime diktığı an, çakmağını yere düşürdü, eğilip al-madı. Bana bakıyordu. Alıp ona vermeme istercesine... Bense, «— A.. daha neler. Kızı yaşındakiyle...» de-nileceğinden korkuyordum. Çevre-yi kolladım. Kocakarı uyukluyordu,

MAVİ ESARP Orhan Kemal

ötekilerse herkes kendi dünyasın-da...

Eğildim, çakmağı aldım, uzattım. Teşekkür etti. Bembeyaz dişleriyle gülümsüyordu. Gözüyle, «— Şimdi onu nasıl matrağa alacağım gör, bak!» demek istercesine bir işaret yaptı. Sonra dirseğiyle dürttü:

— Haminne, haminne kız!
Uyuklıyan kocakarı silkindi:
— Ne var?

— Ben bu çakmağı satacağım..

Kocakarı üzerinde durmağa bile değmez bulmuş olacak, yeniden dalmaya hazırlandı.

— Satamaz mıyım yanı? dedi be-riki.

— Satarsın.

— Beş liraya satacağım hem de.

— Aferin.

— Parasıyla ne alacağım biliyor musun?

—?

— Haminne, hışt, haminne, ha-minne be!

— Ne var?

— Parasıyla ne alacağım biliyor musun?

— Ne alacaksın?

— Mavi eşarp, ruj, pudra, oje...

Kocakarı lâhavle çekerek kıza arkasını dönmek istedi.

Kız'sa bana göz kırptıktan sonra:
— Gülnah mı yanı? dedi. Ha? Gü-nah mı?

Kocakarı karşılık vermiyordu ama, şeytan kız rahat bırakır mı?

— Dudaklarımı film artistleri gibi boyıyacağım, tırnaklarımı da. Yül-sek topuklularımı da giyip, mavi eşarpımı bağladım mı, Allaaaah.. Herkes bana bakacak!

Kocakarı homurdandı.

Kız:

— Ne o? dedi, ne var?

— İyi şeylere haves et.

— Beyoğlu'na bilem çıkacağım.

Kolumda çanta, başımda şarpa. Lâf atan atana, peşime düşen dü-şene...

Kocakarı kıyametleri koparacak kadar sinirlenmişti.

— Çocuk, dedim, bakmayın ku-suruna..

— Çocuk mu? Neresi çocuk onun? Ben onun yaşındayken ikinci çocu-ğunu emziriyordum!

Kız makaraları koyuverdi. Sonra:

— Desene ki sen benden de hız-lıymışın!

— Edepsiz. Etraftan da utanmı-yor..

Kız'sa durup durup gülüyor, gül-mekten iki kat oluyordu. Kocakarı birden öfkeyle fırladı yerinden:

— Kız sus, kız sus ha. Vallahi kendimi kaldırır atarım denize şimdii!

Gözleri dönmüştü. Gerçekten de atar mı atardı hanı. Kırışık, içleri

boşalmış boynunun esmer derileri titriyordu.

Kıza:

— Yapma, dedim.

Sözümü tuttu. O kadar ki, iyice ciddileşti hattâ. Sonra da çakma-ğını denize fırlattı. Bütün neşesi uçup gitmişti.

Kocakarı da bunu beklermişçesi-ne yerine oturmuştu.

— Şimdi de küstü, dedi. Kuyruk-larından da kıl aldırılmazlar!

Bana döndü:

— Nine olacağıma taş olsaydım keşke. Kızgın güneşin altında bü-tün gün beynim kaynıyor. Nedir, torunlarıma bir lokma ekmek gö-türeyim diye. Yaşım yetmiş. Bugün yumsam gözlerimi, dökülür kalır-lar.

— Torunun mu?

— Allah elimden almazsa...

— Başka da var demek?

— Bunun küçüğü iki oğlan daha var. Abla güya bu. İşte gördün ak-lın... Delinin biri!

Kız:

— Evet, dedi, delinin biri!

— Ne nasihattan alır ne bir şey-den. Bütün gün sabahın beşinden, akşamın vedisine, sekizine kadar, o güneşlerde...

— Ne iş tutuyorsunuz?

— Gülcercin yemi satıyoruz evlâ-dım. Günes, sıcak, ter. Su tepem kaynıyor. Elimde ıslak bezler, tepe-me kovuorum, bir de bakıyorum ki kuruyuvermiş.

Gözleri yaşardı:

— Allah varabbi.. Almaz canımı ki ben de kurtulavım, onlar da!

Pencereden denize bakmakta olan torun birden ninesine döndü. Elâ gözlerinin ardında sanki güneş doğ-mustu birden. Kocakarısının boy-nuna sarıldı, başını ihtiyarın omu-zuna koydu.

— Nineciğim nineciğim, canım nineciğim benim...

— Sindi canın nineciğin oldum değil mi? Üz üz...

— Üzmeeem, vallahi üzmem, bil-lâhi üzmem bir daha!

Kocakarının kavrık yüzü eüldü. Kırık elleriyle torununu kucaklayıp kendine çekti:

— Yavrum benim..

— Nineciğim, canım nineciğim. Sen hiç ölme emi?

Kocakarı bana göz kırptı:

— Eh, hiç ölmem... (İçini çekti) Aaaaah ah. Şu tatlı dilleri de olma-sa, bu kahırın dünyanın hiç çekile-ceği yok.

Babasının olup olmadığını sor-dum.

Kız cevapladı:

— Var. Edirne'de. Bir orospuy-la kaçıp gitti!

Kadın:

— Gözü çıksın, dedi. Hayırsız, u-ğursuz. Bunlar benim Pembe'nin yadigarları asıl.

— Pembe kim? Kızın mı?

Gözlerini kuruladı:

— Kızım idi, yavrum idi, ciğer-pârem idi. Çok gördü Cenabı Allah, aldı elimden...

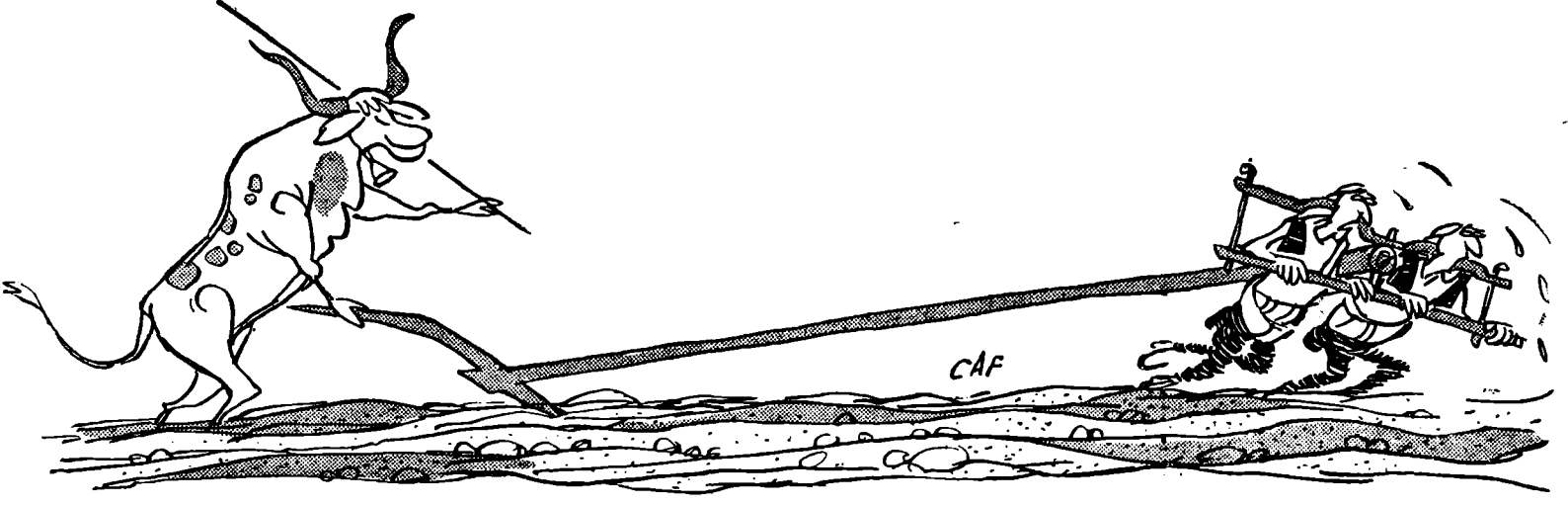
— Hasta mıydı?

— Degildi. Doğururken ters geldi çocuğu...

Vapur Fener iskelesine yanaşıyor-du. İnmem gerekiyordu ama gel-medi içimden. İyi ama Eyüp ya da Kağıthane'de oturuyorlarsa?

Balat'ta kalktılar. Ben de kalk-tım. Birlikte indik. Yanyana yürü-yorduk. Sağda bir sokağa saptık. Acı acı sidik kokan harap bir du-varın yanından, ufacak bir ampu-lün zorla aydınlatığı geniş bir mey-danlığa çıktık. Bir yanımda kayık, mavna leşleri, öbür yanımda kim-bilir hangi dış ülkeye yollanacak hurda demir yığınları. Hava mazot kokuyor, tozlu gecenin derinliklerin-den fabrika iniltileri geliyordu.

Birdenbire Ayvansaray'a çıktık. Karşılarda, aydınlık göğe yaslan-

Yazısız

mişçasına karanlık evler kalabalığı. «Yâvedut» caddesini karşıya geçecektik, bütün vidalarıyla gıcır darıma benziyen hantal bir otobüs önümüzden ağır ağır geçip, Defterdar'a doğru gitti.

Karşıya geçtik.

Kız neler anlatmıyordu!

Bir Âmet âbi vardı, gezgin sebze... Her zaman Balat sinemalarına giderlerdi onunla. Birinde Keh-tâneye bilem gitmişlerdi de, Âmet âbi çiklet almış, dondurma, gazoz ısmarlamıştı. Sonra, kayığa binmişlerdi. Kayık oynak mı oynak, uzaklara taa uzaklara gitmişlerdi. Büyüklük büyük ağaçlar vardı uzaklarda. Âmet âbi ağaçların altına yatarmıştı onu. Dur be Âmet âbi, dur be Âmet âbicğim, gıdıklanıyorum be yahu demişti de, hiç. Sahiden gıdıklanıyordu ha, numaradan değil. Dinlemiyordu ki. Toprağa oturmuşlardı sonra. Toprak nemliydi. Ağaçların arasında, taa karşılarda bir asker gözüne ilişmişti. Tüfeği de vardı. Nöbetçi demişti Âmet âbi. Gidiyor, geliyor, geliyor, gidiyordu. Dalmıştı nöbetçinin ayaklarının. Bir de bakmıştı ki Âmet âbi sırtüstü uzanmış uyumuyor mu? Durur mu? Usullü kalmış, eteklerini toplayıp, pam!.

Ya vapura gelirken, yolda? Fitil gibi sarhos bir alay züppe çıkmıştı önüne, asılmışlardı da «— Hadi be siz del» diye boşvermişti. Ama içlerinden o sarı, o parlak oğlanı unutamıyor. Pembe pembe yanakları vardı oğlan. Adam adam gelse belki, ama zorla ömek isteyo de işi me-tazorlve dökiince, bir itmisti. haav-dil hendeşe. Durur mu? Yakalasa-lar parçalarırdı ama nerde?

Dirinç masalı

Yürüyoruz bir hayat yolunda çıka bata,

Biz de kavuşacağız belki bir gün rahata.

Bu çağın modasına pek uydu cübbe, lâta.

Eşeğe de bineriz, şart değil binmek at'a,

«Deh!» diyerek gideriz piri için Dimyata!

* * *

Yalnız dilimiz değil, biz de beraber sürçtük,

Masrafımızı ene, geliri boya ölçtük.

Sanki mirasyediydik çift katlı eve göçtük!

Bir kiracı bulunsa bari şöyle alt kata,

Çünkü biz gidiyoruz piri için Dimyata!

* * *

Gözün ne çok enginde, ne çok yükseklerdeydi,

Ağa değilse bile ismin (Efendi), (Bey)di,

Böyle sakın hayata nereden nazar değdi?

Hiçbir şeyin kalmadı elinde sata sata,

Rahat rahat gidiver piri için Dimyata!

* * *

Sen fazilet tasarla düşünüp solu, sağ,

Elâlem ta önceden kurmuş çiftliği, bağı!

Doğru adam sen miydin Allahın avanağı?

Madem ki her işinde vardır böyle bir hatâ,

Sen biraz zor gidersin piri için Dimyata!

* * *

Bilgin neye yarıyor, al, kendine kur turşu!

Bu zamanda kafanın birdir dolusu, boşu!

Para biriktireydin elindeyken şans kuşu!

O zaman yürümezdin çamura bata bata,

Bulgurdan da olmazdın gidiyorken Dimyata!..

Salâhattin KUTLU

Ertesi gün Âmet âbide surat iki karış. İki karış da ne? Otuz karış olsun isterse. Kaşlarını çatıp da dilini bir çıkardı mı, tamam.

Başındaki mavi şarpayı Âmet âbi alıvermişti. Âmet âbi ona daha neler alacaktı... Yüksek topuklu, Amaroza entarilik, Vual çorap, ruj, oje, naylon külot bile be, naylon külot bile!

Elektrikleri ardımızda bırakıp dalıyoruz yıkık duvarların harap karanlığına. Yukarda aysız gökyüzü, donuk yıldızlar. Havada gübre kokusu.

— Sen de yem mi satıyorsun ni-nenle birlikte?

— Bâzı bâzı..

Nines!

— Canı isterse öyle satar ki, cin gibi! dedi.

— Subay, memur, bayan... Bir asıldım mı, elimden kurtulamazlar. Allah gençliğini bağışlasın, sevdiğin çift olsun filân dedim mi kocakarı-lara hemen toslarlar mangır!

Karanlığın içinde birden çocuk civıltıları. Civıltılar hızla yaklaşı-yordu. Az sonra iki küçük oğlan koşarak geldi, haminheleriyle abla-larına sarıldılar. Kız:

— Kardeşlerim, dedi.

Döndüm.

Karanlıklarda uçsan ateş böcekleri. Aşağılara serili Haliç'te vapur karaltıları...

«Yâvedut» caddesine doğru ağır ağır iniyorum. İçimde pırl pırl bir çift elâ göz, Âmet âbi, boy at-mış koyu yeşil ağaçlar kalabalığı, ıslak toprak. kovalanan bir kızın uçan etekleriyle mavi eşarpı...

Orhan Kemâl

Yankesiciler filme alınacak — Gazeteler —

— Rol keserken enselendik âhi!.

ken harçlık verdin, sırasında nefesimizi (esrar) afyonumuzu verdin, zarımıza baktın, beni adam yerine koyup borç verdin, kerize oturtun...

— İyi, aferin oğlum... Ben de seni bundan böyle has kardeşimden ileri bilirim. Yanımdan ayrılma. Toto çıktı diye kimseye söyleme...

Çocuk,

— Acaba, bana Toto'dan ne verecekler? İki-üç bin lira alır mıyım ki? diye sordu.

Toto makhuzunu cebine yerleştiren adam,

— Dur, onu şimdi ben öğrenir gelirim... Sen burdan hiçbir yere ayrılma! dedi. çıktı.

Arkadaşına gidip danıştı. İki kafadar, çocuğa toto'dan üçyüzseksenbin lira çıktığını öğrenince şaşkına döndüler. Önce çocuğu atlatıp paraları almanın yolunu araştırdılar; bu yol kesikti. Paraları yalnız çocuk alabilirdi. Ama çocuk da onsekizinden küçük olduğu için Spor-Toto idaresinden parayı almaya hakkı yoktu.

İlk iş, çocuğa üçyüzseksenbin lira çıktığını kimseye duyurmanın ve çocuğu gücendirmemenin çaresi... Paranın ne kadar olduğunu söylemek gerekiyordu çocuğa.

Çocuk, iki kabadayıyı görünce, — Ne kadarmış, iki-üç bin lira var mıymış diye sordu.

— Aman oğlum, bildiğin gibi değil. üçyüzseksenbin lira... Sus, kimse duymasın. Hele gel sen, önce sana yatacak bir otel bulalım, iyi bir otel...

Çocuk Tophane'deki otelleri beğenmedi, Sirkeci'deki otelleri de beğenmedi. Beyoğlu'nda güzel bir otelin iki yataklı bir odasını tuttular. İki kafadardan biri, çocuğun kaçmaması, kimseyle görüşmemesi için yanında nöbet tutacaktı.

Çocuk,

— Benim hisseme düşenin adını koyalım... dedi.

Sanki onüç yaşında bir piçkurusu değil de otuz yaşında bir delikanlıydı.

— Senin bu işte bir onbin kâğıdın var...

Çocuk burun kıvrıdı,

— Azdır ağabey... dedi.

— Oğlum bunun daha masrafı var, avukatı var... Yaşın tutmadığından bakalım, parayı da alabilecek miyiz? Daha şimdiden sana masrafa başladık... İstediyimle iç, parası bizden... Paranın on beş binini sana verelim, fit misin?

— Sağolun, yeter de artar bile...

Elden kaçırmamak için çocuk ne dese, ne istese yapıyorlardı. İlk bir meyhaneye gittiler, oradan sazlı gazlınoya...

Avukata gollip danıştıkları zaman iş bu durumdaydı. Avukat önce spor-toto koçanını inceledi; çocuğun gerçekten üçyüzseksenbin lira kazandığını anladı.

...

Üç genç avukat yazıhanede, iki kabadayının getireceği üçyüzseksenbin liranın sahibi çocuğu bekliyorlardı. Vakit de biraz geçtiğine göre, acaba başka bir avukata mı gitmişlerdi? En sonunda geldiler. Şakak-

Emniyet Müdürlüğündeki sabıka dosyaları gebe kadının karından daha şişkindi. Enterpol kayıtlarında bilinen bütün suçları birçok kereler denemişler, yıllarca hapiste yatmışlardı. Son geçimleri, haraç almak ve kumarhane işletmekti.

Memlekete demokrasi gelip de, partiler arasında oy yarışması başlayınca ünlü sabıkalarına da politikada büyük işler düşmüştü. Oldukça yaşlanmış olan iki kabadayıya, iktidarı alan partinin oy avcılığındaki hizmetlerinden ötürü, göz yumuluyordu. Onlar da buna karşılık söz olacak aşırı bir şey yapmıyorlardı. İşlettikleri kumarhane, hırsızlık malların yatağıydı. Küçük hırsızlar, çaldıklarını getirip burda bırakıyor, aldıkları parayı da kumar oynayıp yine burda veriyorlardı. Bu kumarhanenin polise yardımı bile oluyordu. Çünkü, bazı hırsızların yakalanması gerekirse, çalışan mallarla birlikte burda bulunmaları kolay oluyordu.

Karaböcek gibi bir oğlan, bütün parasını bir gece önce kumarda yutulmuş olduğu için, o soğuk geceyi sabahçı kahvesinde bile geçirecek parası yoktu. Üstelik karnı da açtı; yani hırsızlığa çıkacak halı yoktu. Geceyi kumarhanede geçirmesine ses çıkarmadılar. Hattâ borca bir sigaralık esrar bile verdiler.

Siskacık esmer oğlan, büyük bir tüccar ağzıyla «Borç yiyen kesesinden yer» deyip bir yana kıvrıldı, uyudu. Sabahleyin boya sandığını verdiler, akşama kadar

KAYIP ÇOCUK AZİZ NESİN

yollarda ayakkabı boyayıp, on lira sandık kirası getirecekti. Kar yağdığı için o gün çocuk ayakkabı boyayamadı. Ertesi, daha ertesi gün de... On gün sonra, kumarhaneyi işleten Ağa,

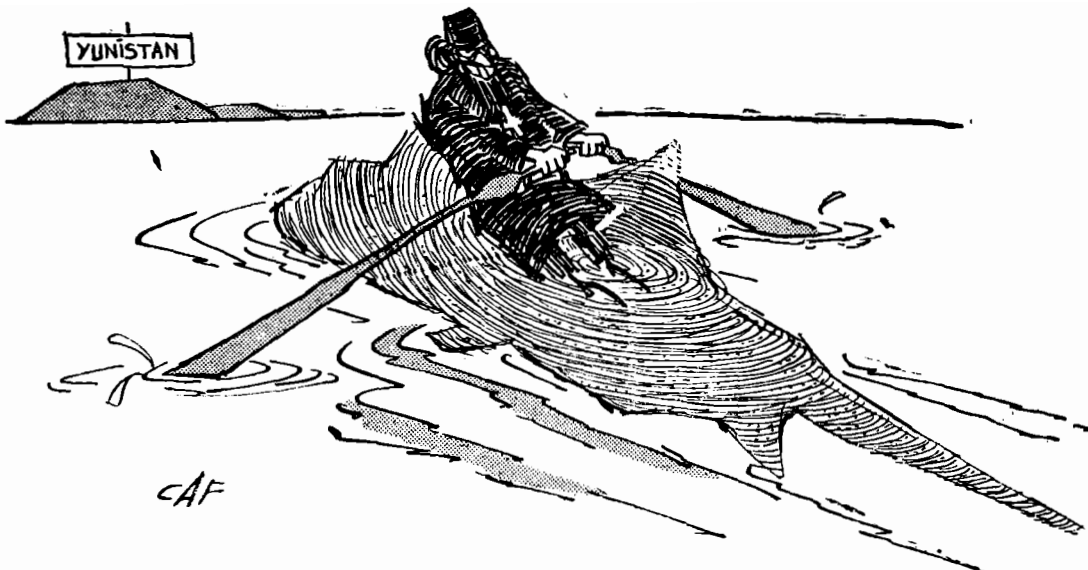
— Ulan it, dedi, burası devlet çiftliği mi, yiyecek için yan gelip yatıyorsun. İşe çıktığın yok, mal getirdiğin yok... Üstelik esrarını, çayını da veriyoruz.

Kumar oynaması için on lira borç bile vermişlerdi. İyilikse bu kadar olur.

— Ulan, şey'in çocuğu, baban olsa bu iyiliği yapmaz sana...

Çocuk ertesi gün, boya sandığını on beş liraya satıp, sabahçı kahvesinde geceyi geçirdi. Ama ikinci gece kahvede yakalayıp kumar oynanan kahveye götürdüler. Ağa bunu bir güzel döğdü. Ağadır döver, ama bu sefer öbürlerine benzememiş, çok kötü dövmüştü. Vücudu çürük içinde kalan çocuk sindiği kerevetin üstünde uyuyuncaya kadar saatlerce için için ağlarken «Ben bunun acısını çıkarmazsam... Ulan, ben senin ananı...» diye içinden söylenip durmuştu.

Üç gün ortalıkta görünmedi.

Akıntıya kürek!

larında saçları kırlaşmış olanı,
— Kusura bakma beyim, dedi, tam buraya gelirken bizim küçük sinemaya gideceğim diye tutturdu da, onu sinemaya götürdük, ondan geciktik...

Üç avukat, çocuğu ilk görüyorlardı. Paçavralar içinde, yüzü kaşık kadar, süklümpüklüm sümüklü bir çocuk. Sırtındaki, delikdeşik büyük adam paltosu çocuğu daha da küçük gösteriyordu. Korkuyla etrafına bakıyordu. Avukatlardan biri,

— Otur yavrum... diye çocuğu elinden tutup oturttu, sonra da müvekkilinin kulağına,

— Neden çocuğa yeni bir elbise giydirmediniz? dedi.

Boğuk sesli adam,
— On gündür bu piçin bize günde yüz lira masrafı var, dedi, daha para elimize bile geçmedi, bir de elbise mi alalım!..

Tombul avukat çocukla yalnız konuşmak için öbürlerini yandaki odaya göndermek istedi ama, iki adam çocuğu yalnız başına avukatlarla bile bırakmak istemiyorlardı. Çocuğun perişanlığına bakıp bakıp üç avukatın da içi parçalandı. Çocuğu sorguya çekmeye giriştiler.

— Kaç yaşındasın yavrum?
— Onuç...
— O kadar göstermiyorsun, nüfus kâğıdın var mı?
— Yok amca, ama yaşım on üç, biliyorum.

Çocuk, öyle çelimsizdi ki, ancak sekiz-dokuz yaşında gösteriyordu.

— Hiç tartıldın mı sen, kaç kilo geliyorsun?

— Seyyar baskülcüye tartılıyorum, kırk üç kiloyum...

— Okula gittin mi?

— Hayır...

— Hiç kimsen yok mu senin?

— Bir ihtiyar annem var ama Adana'da... Başka kimsem yok. Annem hastaydı, belki de ölmüştür. Ben dokuz yaşındayken İstanbul'a geldim, bir daha annemi görmedim.

— Peki burda ne iş yapıyorsun oğlum?

— Kundura boyacılığı yapıyorum amca...

Avukatların gözleri buğulandı, nerdeyse ağlıyacaktı. Yapılacak işi anlattılar. Çocukla birlikte Adana'ya gidip annesinden vekâletname alınacak, sonra İstanbul'a dönüp burda çocuğun yaşının büyütülmesi için dâva açılacaktı. Çocuk mahkeme kararıyla on dokuz yaşında oldu mu, Spor-Toto'dan kolaylıkla üçyüzseksenbin lirayı alırdı.

Kabadayılardan biri,
— Avukat Bey, dedi, parayı ille kendisi mi alacak?

— On dokuz yaşında olduğuna göre, size vekâletname verebilir, siz de alabilirsiniz?

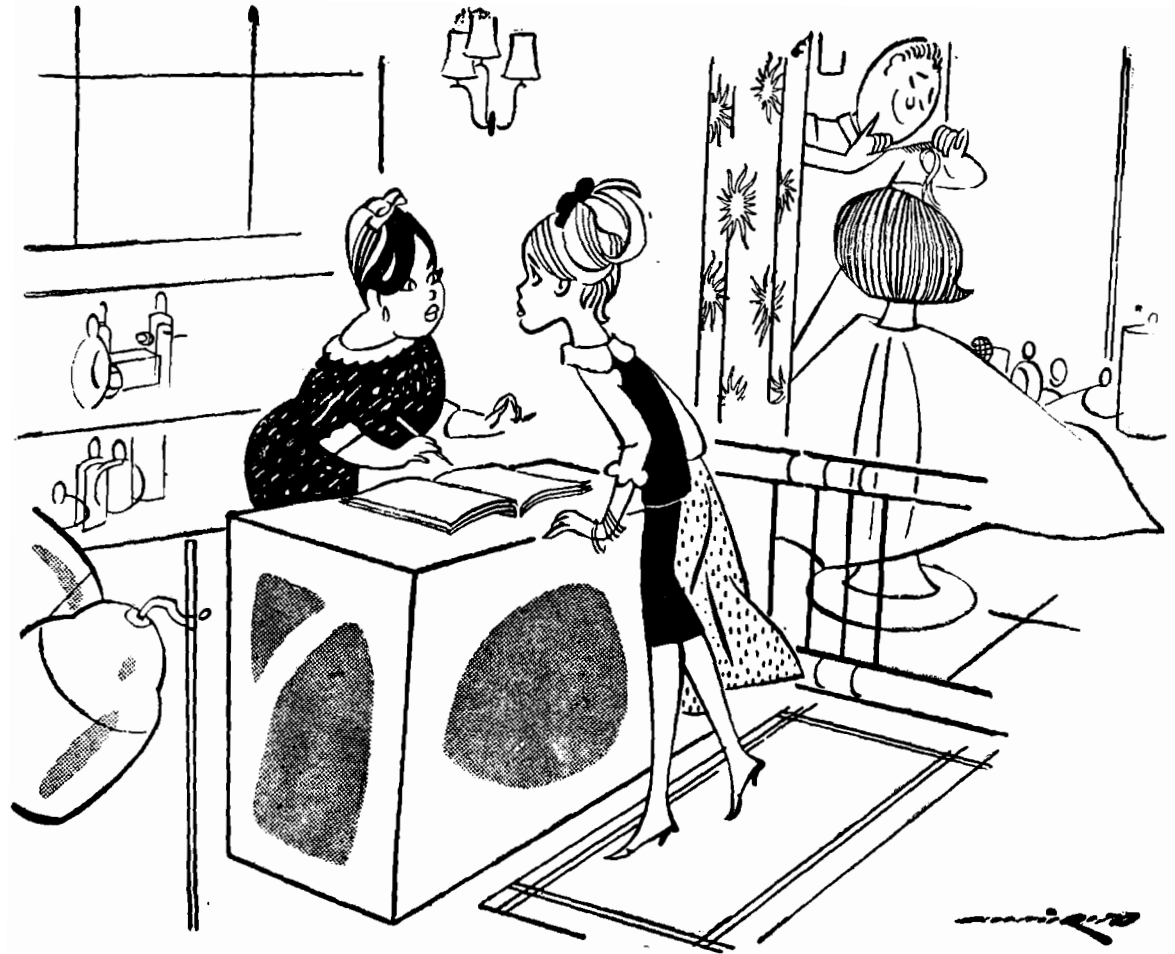
— Böylesi daha iyi...

Rütûn yazılı sözleşmeler yapıldıktan sonra, iki adam çocuğu alıp gittiler.

Avukatlar üzgündü. Bir tanesi,
— Bu iş düpedüz gangsterlik... dedi.

Öbürü,
— Peki, ne yapabiliriz? diye sordu.

— Emniyet Müdürlüğüne haber vermeliyiz.

— Saçlarımı kime yaptırmamı tavsiye edersiniz?..
— Mustafaya... Bütün yılbaşı dedikoduları onda!

— O zaman çocuk onbeşbin lirayı da alamaz...

— Hiç olmazsa kendileri onbeşbin alsınlar da üstünü çocuğa versinler, hadi otuzbin, hadi yüzbin alsınlar... Bunlar eşkıya be!

Tombul avukat,
— Ben, onbeşbin lira vereceklerini de sanmıyorum çocuğa... dedi, paraları alıp, sana biz onbeşbinden daha çok harcadık diye çocuğu savacaklar.

— O olmaz, çünkü Spor-Toto İdaresinden parayı almadan önce, çocuk onbeşbin lirasını alacak, sonra onlara vekâletname verecek...

Üç avukat, çocuğun hakkının yenmemesi için çok düşünüp taşındılar, ama bir çıkar yol bulamadılar.

(Arkası var)

Yeni Romanımız

Akbaba, sevgili okurlarına yeni yılda yeni bir roman verecektir.

Yeni romanımız için: «Şöyledir, böyledir» diye övgüler yapacak değiliz. Sadece yazarının adını söyleyelim yeter:

AZİZ NESİN

Ateş dansı!

BİR KENAN AKINCI Yolculuk

Ben daha ilk gidiyordum, onların pazar dönüşüydü:

Üstüste gibi bir şeydik. Kamyonumuz sarsıla öksüre gitmeğe başladı... Bayır aşağı gelince de ister istemez hızlandı.

Küfeler, sandıklar, çuvallar arasında elli kişiden fazlaydık. Gideceğimiz yol aşağı yukarı yetmiş kilometre... Yol da yol hani!.. Merih'ten falan biri gelse de buraya inse, dönüşünde muhakkak ki «dünyanın üzerini bir dişli çarkın çevrelediğini» iddia eder.. Öylesine inişli çıkışlı..

İlk tepkiyi, zeytin küfesiyle şişman bir kadın arasında yasılıp kalan, ufak tefek ihtiyar bir adam gösterdi:

— Hemşire, hiç olmazsa şu dirseğini çek..

— Çekeyim, çekeyim ama nasıl?

Saygısızlık olmasın diye bir kımıldandı, söylenmesine devam etti sonra:

— Para kazanacağız diye koyun gibi doldururlar insanı. Koyunmazlar bir araba daha..

O kadar lâzımmış. Kamyonun her tarafından türlü şikâyetler, sızlanmalar gelmeğe başladı. Her kafadan bir ses çıkıyor..

— Arkadaş sen de çek şu kolunu karnımdan..

— Nine, şu ibriğin emziğini öte çevir yahu.. Gözümü çıkarcaksın..

— Biraz öte yaslan kardeşim, kucağımda çocuk var..

Yalnız boğazından yukarıyı görünen biri de yalvarıyor:

— Hey! İnsaniyet namına biriniz kovalasın şu sineği burnumdan. Deli olacağım yahu!

Bir yandan üst dudağını içeri çekip alt dudağını uzatarak sineği üflemeğe çalışıyor..

Sağ tarafımda benden üç kişi daha ötede birinin de başka derdi var, barbar bağırıyor:

— A be, kimin bu ayak be?.. Çeksin şunu altımdan. Heey! Yayman kulaklı!

— Kim? Ben mi? dedi yanımdaki.

— Yok yok, o senin ötendeki. Hani gülüp duruyor. Söyle o çürük dişliye..

Keyifli keyifli sırtırken bozuldum birden. Gülerken görünen dişlerimin ikisi çürüktür. Öfkeyle döndüm:

— Bana mı dedin arkadaş??

— Yok, babama dedim! Sen çeksene şu ayağımı altımdan..

— Hangi ayağım altındaymış senin?

— Kırkayak mısın be ahretlik?..

— Kardeşim, sağ mı? Sol mu? Onu soruyorum...

— Senin sağında olduğuma göre sağdır elbet..

— O ayak benim değil! Bir kere benim sağ ayağım kendi altımda, ikincisi sen neredesin ben nerdeyim? Yatıp uzatsam gene ermez oraya!

— Erer aslanım. Sen bu kamyonla hiç yolculuk yapmamışsın galiba. Kamyonun bir köşesinden öbür köşesine bile uzar!

— Dur bakalım, anlaşılır şimdi. Kımıldatıyorum, dikkat et, kımıldıyorsa benimdir. Kımıldadı mı?

— Ne kımıldaması be? Dalga geçme...

— Vallahi kımıldattım. Sağ da solu da.. Sağ ayağımı altıma almıştım zaten otururken...

Bu sırada arkamdaki:

— Arkadaş, dedi. Şimdi görmüyorum ama demin senin altında ayak falan yoktu. Benim yağlı boya kutularından biri vardı.

Hoppalaa.. Öyleyse bizim ayak nerde? Almasın mı beni bir korku..

— Gözünü seveyim doğru söyle.. Sahi oynamadı mı senin altındaki ayak?

— Oynatmadın ki...

— Vallahi de, billâhi de oynattım...

— Vallahi de, billâhi de oynamadı!

— Hey millet! Herkes yanındaki ayaklara baksın oynayan var mı? Ayağım kayıp yahu! Oynatıyorum dikkat edin!

Herkes halime acımış, ilgilenmişti. Raporlar gelmeğe başladı:

— Burdaki kımıldamıyor!

— Buradaki de!

— Buradaki de!..

Sarsıntıdan baş aşağı gelmiş, bacakları yukarda yolculuk eden biri de boğuk boğuk bağırıyor:

— Heey.. Bu salladığım iki ayak benimdir, kimse sahip çıkmasın!

Başka biri de akıl veriyor:

— Kardeşim, bir de şoför mahalline sorsunlar, belki ordadır!

Çaresiz beklemeğe karar verdim.. Kamyon aynı hızla devam ediyor, biz de sarsıntıdan boyuna biçim değiştiriyorduk. Ben boğazıma kadar gömülmüştüm artık. Hele araba durduğu zaman, yalnız burnumdan yukarıya yani gözlerim meydandaydı. Araba durur durmaz biri baş parmağını yakalayıp şiddetle çekti ve bağırды:

— Ulan kim kopardı bu bavalun sapını!

Can acısıyla ben de bağırđım:

— Bırak şunu be!

— Pardon, kırk saplı bavul senin miydi?

Ben cevap vermeden tekrar yakaladı:

— Dur, sana zahmet olmasın, çıkarıvereyim ...

— Of ulan! Bavul sapı değil o, benim başparmağım be!

Onunla uğraşırken başka bir belâya çattım. Yakınımdaki biri:

— Yahu burada uyuz olduk galiba, deyip başlamaz mı yanlışlıkla benim karnımı kaşımağa.. Temelli çileden çıkacaktım. İyi ki herifin daha biçimsiz bir yeri kaşınmamış!

Kamyon kalktı. Etrafı hiç görmüyordum artık. Sağ ayağıma birinin dizi, sol ayağıma bir kadının bohçası ve dirseği dayanmış, yüzüm iki yandan sıkışınca, ağzım pek biçimsiz bir şekil almıştı. Bacaklarımdan başka kollarımla da ilğim kesilmiş.. Yukarıda gökyüzünü görüyordum bir parça, hepsi o kadar...

Arabanın tekrar durduğunu sezdim. Az geçmeden bir karaltı belirdi üstümden. Bir ses:

— Hey, bu oğlak derisi kimin böyle? Oturuyorum üstüne ha, dedi.

Der demez bir ağırlık çöktü kafama. Bağırıp çağıracağım ama ağırlığın etkisiyle başım öne büküldüğü için çenem göğsüme dayanmış, ağzım açılmıyor bir türlü.. Epeyce gittik, bende ses seda yok.. Bir frenle boynum kopacak gibi oldu. Araba tekrar durdu.

Konuşulanlardan kamyonun arızalandığını anladım. Aşağıdan şoförün sesi duyuldu:

— Seliim! Ver oğlum şu krikoyu! Amca sen de şu takozu ver. Sandığın hemen altındadır...

Ben çenemi aralamak için kımıldanırken ansızın iki bacağım birden çekildi.

Muavin yakalamış bir ayağımdan, şoföre bağırıyordu:

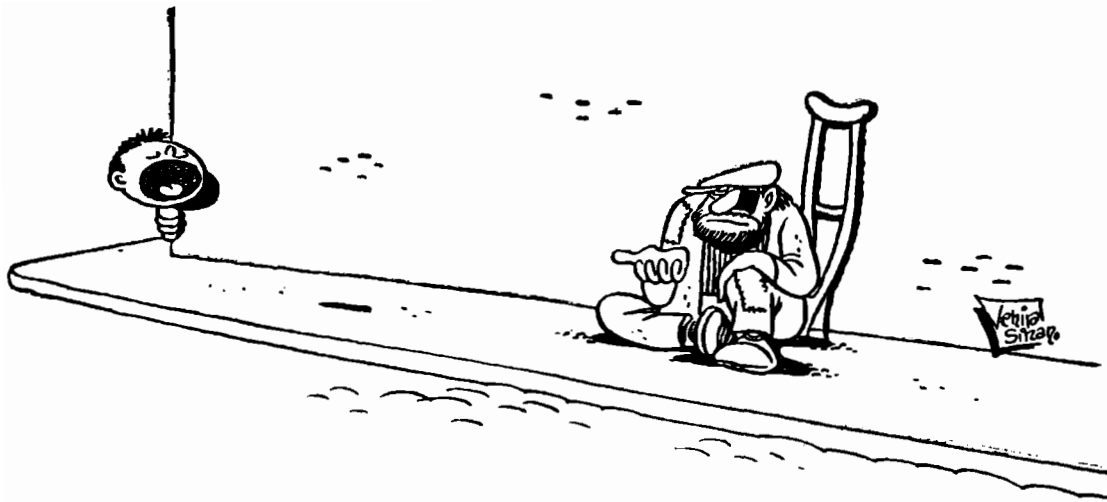
— Al abi şu krikoyu!

Öteki de öbür ayağımyı yakalamıştı:

— Al şu takozu da kardeşim!

Ben saat sarkacı gibi sallanıyordum ama, sevinçliydim gene. Kayıp organlarımı bulmuştum şükür!

KENAN AKINCI

— Baba.. Koş... Yatak odandaki telefon çalıyor!..

PAZARTESİ :

Her gün birkaç dakika artırarak bir saati aşan çiftlik yürüyüşlerinde, sayın İnönü, gazetecilere şu müjdeyi vermiş:

— Eğer Cumartesi ve Pazar günleri çalışmasam, yirmi yaş daha yaşarım!

Tanrı uzun ömürler versin. Büyük devlet adamımızın varlığı, memleket için daima bir güven, daima bir tesellidir.

Ama muhterem paşamız, ertesi gün sormuş:

— Nasıl, benim yirmi yıl daha yaşayacağımdan korktular mı?

İşte İnönü!.. İşte İnönü'yü sevimsiz yapan kuşku!.. İşte İnönü ile halkı birbirinden ayıran, birbirinden uzaklaştıran duygu!

Bu zeki büyük baba, bu görgülü büyük baba, bu bilgili büyük baba, neden biraz da sevimli büyük baba olmak istemez, neden?

Sayın İnönü, meşhur «Korkunç Yenge» gibi kendisine de mutlaka «Korkunç Dede» denilmesini mi istiyor?

SALI :

Gazetelerde küçük ilânlar görüyorum, büyük mânalı küçük ilânlar!

«1964 Chevrolet. Sıfır kilometrede. Sahibinden.»

«1964 şahane Mercedes: Oto Sızdır'dan.»

«1964 Opel Kapiten. Kaloriferli.»

Size bir fıkra anlatayım:

Rumeli Türk'lerinden bir delikanlı evlenmiştir. Düğün sabahı, kız babası bahçeye çıkınca bir de bakar ki, damat bir ağacın dibinde gamlı gamlı düşünüyor. İhtiyar baba merakla sorar:

— Ne oldun be ahretliğim?.. Ne düşünüyorsun böyle ispinoz gibi?

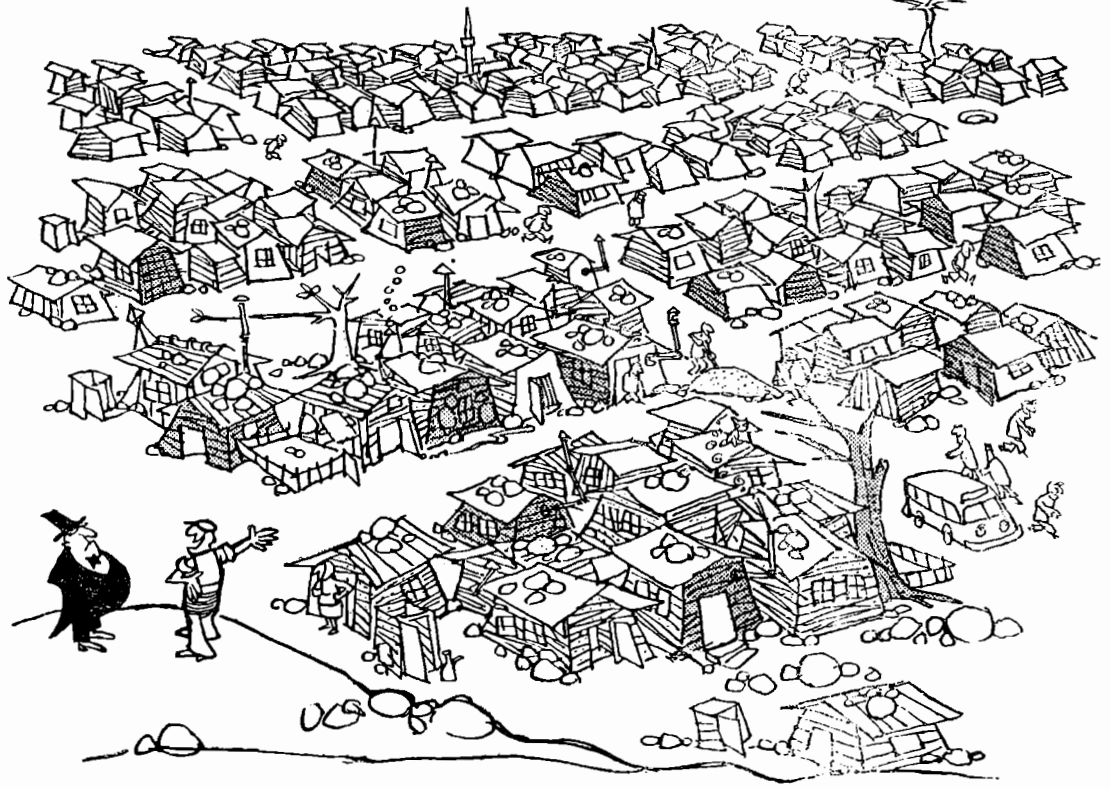
Delikanlı, bozuk bir sesle homurdanır:

— Ne düşünecektimşim... Kızın sağlam çıkmadı!

İhtiyar baba elini dizine vurup yere tükürür:

— Tuuu!.. Otuz yıl önce bunun anacığı da böyle çürük çıkmıştı!.. Kim kandırıyor bunları be?..

Daha dünya 1964'e girmeden memlekete giren 1964 modeli arabalar karşısında, bizim de Rumeli mubaciri

— Yazık be!.. Siz bir kabine kuruncaya kadar biz yüzlerce gecekondu kurduk!

gibi elimizi dizimize vurup tüküreceğimize geliyor:

— Tuuu!.. Kim sokuyor bu otomobilleri memlekete be?

ÇARŞAMBA :

Bir yaz günü Şile'den geçiyorduk. Güzelin güzeli, şirinin şirini bir bina gördük: Jandarma karakolu...

Hikâyesini anlattılar: Kâzım Bıyıklı isminde bir vatandaş buralarda avlanırken, eski, harap bir yapı görmüş:

— Nedir bu?

— Jandarma karakolu.

Elini utançla yüzüne vurmuş:

— Aman yarabbii!.. Böyle karakol olur mu?.. Devletimizin şanı var, şerefi var.

Ve tutmuş oraya döşeli dayalı bir karakol yaptırmış. Hani film çevirmek için Hollywood'da bir sinema karakolu yapılırsa daha şık, daha güzel olmaz.

Biz bunu, geçen yaz başlarında görmüş, sevinmiş ve bu sayfalarda yazmıştık.

Aaa... Bir de baktık ki, bugünkü ilâveli bir sabah gazetesinin baş sahifasında bu aylık eski haber, yeni bir müjde gibi okuyucuya verilmiyor mu?...

Yazık, gazetelerimiz artık olup bitenleri haber vermekte bile mecmualardan yarım yıl geri kalmıya başladılar. İşte bu da demokrasi basımı!

PERSEMBE :

Refik Saydam caddesinin altında bir ilkokul yapıyor. Çıktı, çıktı, çıktı ve caddenin öylesine aştı ki, İstanbul'un güzel bir balkonu kapandı, Haliç'in saltanatlı ak-

PAZAR :

Bob Hope Amerika'lıları neşelendirmek için Türkiye'ye geldi. Kendisiyle ayak üstü konuştuk:

— Türkiye'de en çok neye güldünüz?

— Trafik memurlarına.. El ve ayak hareketlerinin bu kadar komiğini sizden başka kimse başaramaz...

— Borç vermek âdetiniz var mıdır?

— Dostlarımı çok severim, hiç birini kaybetmek istemem!

— Sizce kadın nedir?

— Söyliyemem: Evliyim!

— Kaynananızı sever misiniz?

— Çooook... Ben evlenmeden vefat etmiş!

— Zengin misiniz?

— Umdüğünüzden fazla:

Sağlığım yerinde, neşem yerinde, şöhetim de henüz yerinde...

— En çok neyi seversiniz?

— Allahı saymıyorduk demeyi!..

Ve sol gözünü kırıp sağ elini havada sallıyarak uzaklaştı.

şamı önüne bir beton perde çekildi... Meğer, Milli Eğitim'in bu yapısı ruhsatsızmış!

Fındıklı'da Güzel Sanatlar Akademisi önüne bir çıkıntı dikilmiye başlamıştı. Dikildi, dikildi, dikildi ve Belediye gelip mühürledi. Meğer bu ek yapı da ruhsatsızmış!

Derken efendim, Gümüşsuyu'ndaki Teknik Üniversite'nin üstüne de ilâve edildi-

yordu. Tam betonlar döküldü, çerçeve tamamlandı ve Belediye, soluk soluğa gelip mühürü bastı: Bu dahi ruhsatsızmış!

Demek Belediye nizamlarına uymayan kanun dışı yapıların başında devlet inşaatı geliyor, öyle mi?

Vatandaş ayıplıyamayız artık: İmam böyle yaptıktan sonra cemaat ne yapmaz?

CUMA :

Pek sevdiğimiz bir insan vardır: Devlet Bakanı Raif Aybar... O güzel, o temiz ahlâkla bu politika batağında nasıl yürüyor şaşarız.

Milliyet'e bir makale yazmış: Baştan başa Ekrem Ali-can'ın övgüsü... Ekrem Ali-can şöyle idealistmiş (Amin!) Böyle idealistmiş (Amin!) İktidar uğruna kanaatinin zeresini feda etmezmiş (Amin!) miş, miş, miş... (Amin, amin, amin!)

Affedersiniz sayın Aybar, bir şey soracağım:

Adnan Menderes'in oğlunu partisine bayrak yapan kimdi kuzum?..

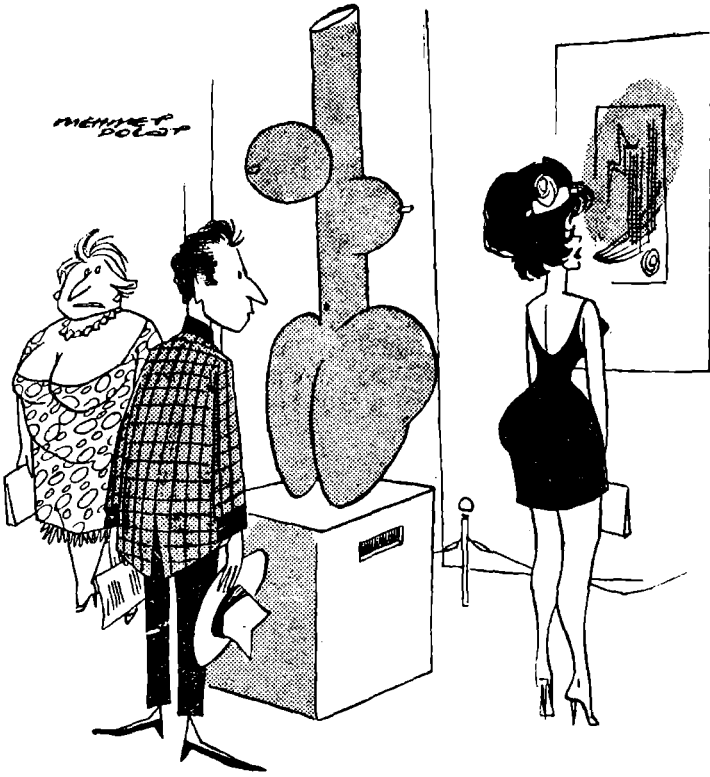
Hafıza-i beşer bu kadar da bunamadı artık!

CUMARTESİ :

Eğer biz bu satırları yazdıktan sonra yeni bir politika numarası olmazsa, İnönü, üçüncü koalisyonu bağımsızlarla kurmuş olacak...

Sevdalı şairin mânisinde birkaç kelime değiştirmek, durumu anlatmaya yeter:

Satur yağladı bizi,
Öptü ağladı bizi,
Hiç kimseler çözemez:
Paşam bağladı bizi!..

— Herif, hani sen modern sanattan hoşlanmazdın!

Mutluluk!

Bir mecliste, mutlu olan ve olmıyan evlilerden konuşuyordu. Bir fıkra yazarımız:

— Doğrusunu isterseniz, dedi bir erkek herhangi bir kadınla neşeli ve mesut görünürse, onun bu hâli sadece kimseyi sevmediğini gösterir.

Aranıyor

Bir köy muhtarına, yakalanması için bir suçlunun yedi muhtelif pozda fotoğrafları gönderilmişti.

Birkaç gün sonra fotoğrafları gönderen jandarma karakoluna köy muhtarından şöyle bir mektup geldi:

«— Şimdiye kadar altısını yakaladık, yedinciye aramakla meşgulüz!..»

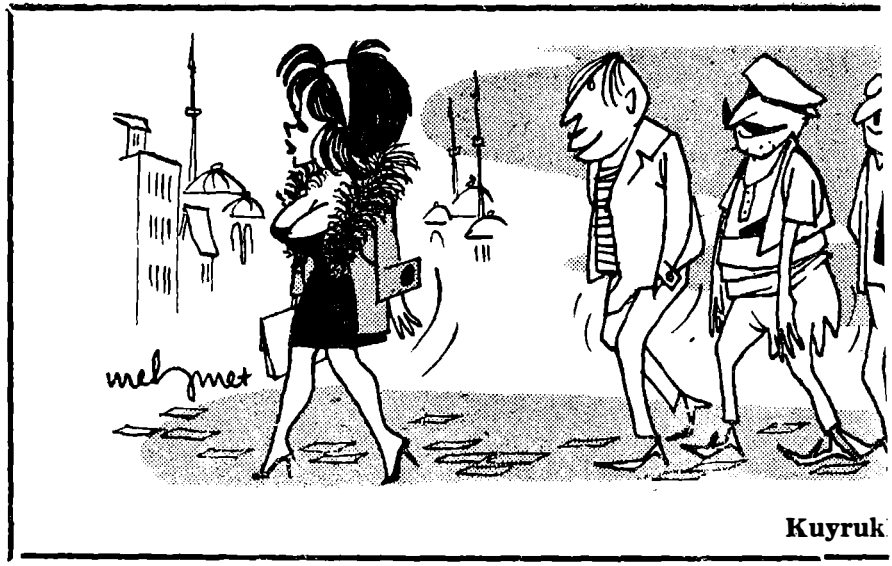
Nerde?

Bay F. bir iş arkadaşını evine çağırmıştı, uzun uzun ticari konular konuştular. Bir ara içeri sessizce genç bir kadın girdi ve masanın üzerine bir şişe konyak ve iki kadeh bırakıp çıktı. Arkadaşı Bay F. ye:

— Güzel kız doğrusu, dedi; iyi çalışıyor mu bari?

Bay F. esefle başını salladı:

— Böyle hizmetçi bulacak şans nerde birader bizde; bu benim karımdı!..

Kuyruk

Tablo

Zengin adam, köşküne davet ettiği bir dostuna duvardaki tablolarından birisini göstererek:

— Bu da dedemin babası, dedi.

Misafir hayretle bir tabloya, bir de arkadaşına baktı ve:

— Aaa,, Dedi o da senin gibi genç daha...

Kalabalık!

Telefonda iki züppe arasında:

— Geçen perşembe günü Kocaman palasın saat 5 çayına gittin mi?

— Hayır monşer, gitmedim, çok kalabalık oluyor.

— Haklısın, ben de aynı fikirdeyim, şu kalabalık olmasa bizim gibi yüzlerce kişi oraya gidecek.

Borç

Alacaklı, borçlunun yolunu kesti:

— Şu bana olan borcunu ne zaman ödeyeceksin Allah aşkına?

Borçlu öfkeli, öfkeli:

— Ne bileyim dedi, ben, falcı mıyım?

— Al gülüm,

— Yooo, ben o kadar erkek değilim!

Çok koştun aşk yolunda,
Biraz da yerinde say!
Yaşayış okulunda
Dersler var alay alay!

Sabah ola, hayrola,
Emek verdin bu yola.
Gönül de ister mola,
Surat ta ister kalay!

Tecrübenden al hisse,
Kapılma her kaprise.
Nazeninler ne ise,
Dostların eder alay!

Kımlı canan, kımlı can,
Her dem ümit, heyecan.
Duman savurur paçan,
Yakacak kömür nanay!

yıldız..

er gülüm!

Tımarhanede

Hasta doktora rahatsızlığını anlatıyordu:

— Doktor Bey, durmadan kendi kendime konuşuyorum. Doktor hastayı şöyle bir süzdükten sonra:

— Sizin yaşınızdakilerde çok görülen bir vakadır dedi. Merak edilecek bir şey yok!...

Hasta memnun memnun gülümsedi sonra:

— Üzülmemek imkânsız doktorcuğum dedi, kendi kendime anlattığım şeyler öyle can sıkıcı ki!...

Son kahve!

Kadın, birçok kirli işlerde parmağı olan kocasına kahveyi uzatırken:

— Haydi, kalk kahveni iç dedi. Hem de zannedersem, artık bundan sonra, öyle yatığın yerde benim elimden kahve içemiyceksin!.

— Bunu sana kim söyledi?.

— Salonda seni bekleyen sivil polisler..

Yazısız

İkimiz de..

Bankanın kapısında, müdürle kapıcı karşılaşmışlardı. Müdür sert bir tavırla çıkıştı:

— Bu saatte gelinir mi?.. Saat onbuçuk..

Kapıcı, pişkin, pişkin gülümsedi:

— Evet beyfendi, bugün ikimiz de geç kalmışız.

İmkânsız

İki bekâr arasında:

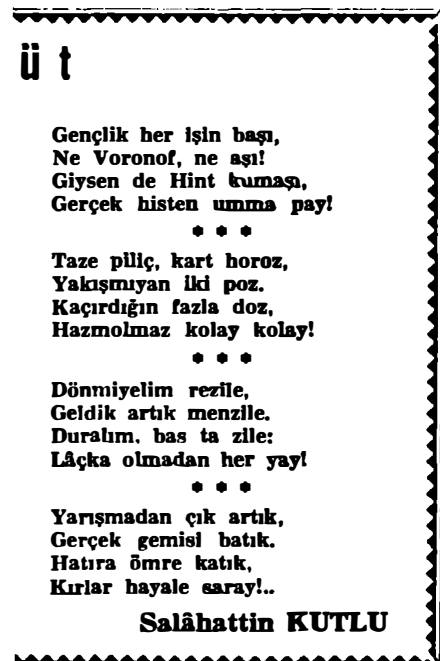
— Alacağım kadın çok güzel ve ev kadını olmalıdır..

— İki kadınla birden nasıl evlenebilirsin?!

Bir renk

Çarşıdan dönen kadın, elinde bir paketle karaciğerden hasta yatan kocasının yanına gitti:

— Bak kocacığım sana, yüzünün rengine uygun yeşil bir pijama aldım.

Kılavuz — Hazır Boğaza gelmişken Hisarları da görün!

Ruhaniler!

Batı demokrasilerinde muhalefet «itici kuvvet» rolü oynar.

İktidar partisi «Bir reform gereklidir» mi dedi?.. Muhalefet «Hayır, bin reform gereklidir» diye ortaya çıkar.

Bir de bizdeki duruma bakalın!

Muhalefet yokluğundan, iktidardaki İnönü neredeyse muhalefet rolünü oynayarak:

— Nedir bu canım, toprak reformu yapmayan bir iktidar ne biçim iktidardır, diyor.

Sonra tutup muhalefet partisinin iktidarı yıpratma kozlarını alıp Maliye Bakanına:

— Dış yardım gelmezse bir tek otomobili yürütemeyecek duruma düşebiliriz, dedirtiyor.

Öyle ki, ana muhalefet partisi AP'nin memlekette ismi var cismi yok...

Desenize bizim muhalefet «cismani» değil «ruhani» kudreti temsil ediyor!

✱

Denizden biftek...

Teknik bakımdan ilerlemiş ülkelerde topraktan petrol çıkarıldıktan başka, muazzam tesisler sayesinde denizde de petrol kuyuları açılır.

Bunu söylemek lüzumunu neden duydum biliyor musunuz?..

Fransız bilginleri petrolden biftek elde etme yolunu bulmuşlar da ondan.

Demek, biz denizden balık çıkaramazken elâlem denizden sığır çıkarmağa koyulmuş!

Başkasını bulamadı

Suçlu sayısının artışı önleyecek tedbirleri biran önce almazsak, toplumumuz bundan çok zarar görür...

Zira, bir memlekette suçlu sayısı arttığı nisbette günün birinde herhangi bir vesileyle sabık suçlularla karşılaşmışlık yapmanın zorunda kalabilirsiniz.

Bakın, İnönü bile, hükümeti kurmak için başka çare bulamayınca, kendisini Amerika'da iken arkadan vuran suç ortaklarını koalisyon ortaklığına davet zorunda kaldı.

✱

Kimi arasanız orada...

Son zamanlarda gazetelerimizde çıkan haberlere dikkatinizi çekeriz ...

Toto'da 13 tutturana arıyorlar... Sultanahmet cezaevinde çıkıyor!

Evinden kaçan çocuk arıyor... Buca cezaevinde çıkıyor!

Köyden kaçırılan kız arıyor... Sivas cezaevindeki sev-

giliyle nikâh kıyarken karşınıza çıkıyor!

Toplumumuzda suçlu sayısının gittikçe arttığı şuradan belli... Kimi arasanız cezaevinde çıkıyor!

✱

Dokunulmazlık!

Kayseri hastahanesinin iki hemşiresi bir gazetenin şikâyet sütununda doktorların kendilerini dövdüklerinden dert yanyor ve acaba doktorlara bir şey yapılamaz mı demeye getiriyorlardı.

Yapılamaz kızım, yapılamaz...

Dün 12000 olan doktor sayısı bugün 6000'e düşmüş durumda... Yarın 600'e falan inip te 40000 vatandaşa bir milletvekili düştüğü gibi 40000 kişiye bir doktor düşerse siz o zaman görürsünüz...

Dokunulmazlıklarını ilân etmelerine ne kaldı?

✱

«Susuz Yaz»ın yıldızları

Susuz Yaz filminin değerlendirilmesi meselesi epey tartışma konusu oldu.

Filme iki yıldız veren eleştiriciler üç yıldız verenleri tenkid ediyorlar.

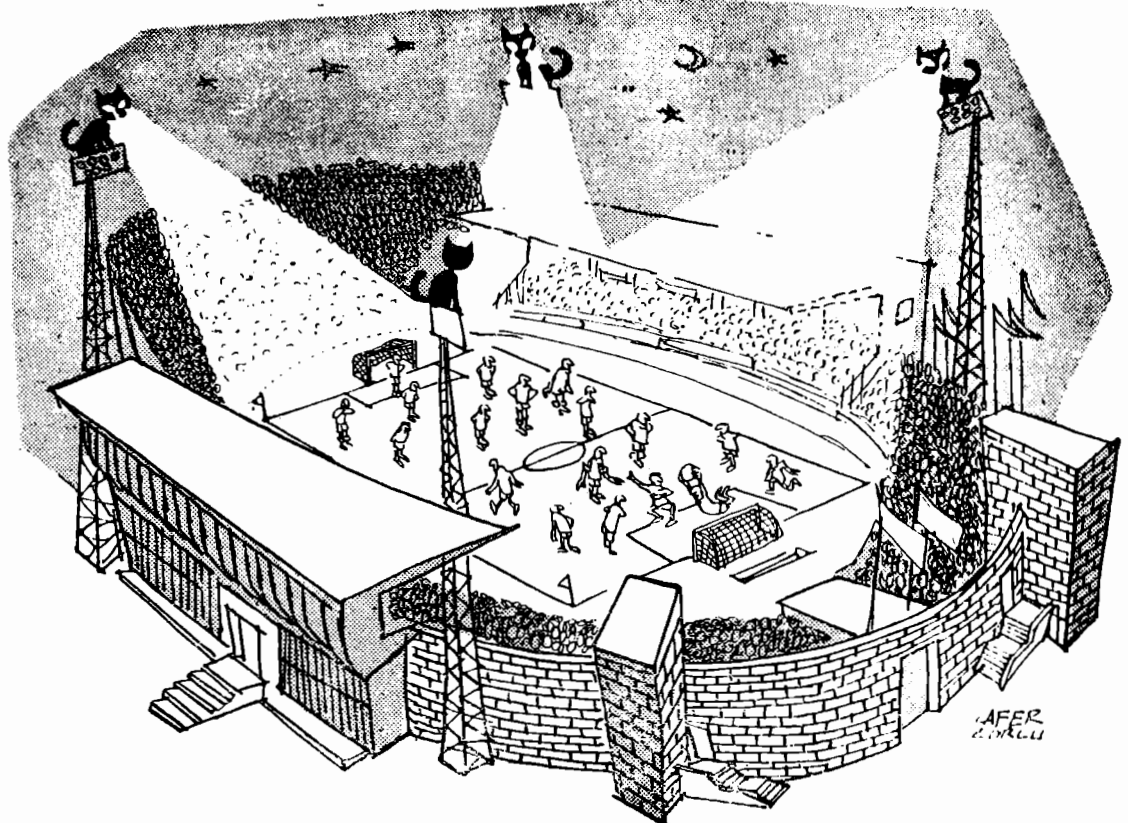
Efendim, benim çok sevdiğim babayani bir askerlik hocamız vardı.

Birimizi derse kaldırınca:

— Evvelâ Türk olduğun için beş numarayı hakettin... Sonrasına bakalım, derdi.

Susuz Yaz filmi için fazla yıldız verenler de belki:

— Evvelâ Türk filmi olduğu için bir yıldız... Sonrasına bakalım, diye düşünmüşlerdir!

Dolmabahçede ışıklar sönünce!

Bir iflâsın sebebi

BU dükkâna ilk defa yanlışlıkla girmiştim. İşsizlikten kendi kendine gazete okuyan orta yaşlı, siyah gözlüklü bir adam yerinden kalktı:

— Bir emriniz mi var efendim? diye gülümsedi.

Alış veriş etmesini bilmediğim, hele pazarlık denen şeye bir türlü akıl erdiremediğim için yabancı yere girmem. Bundan başka تنها dükkânlar karşı da içimde garip bir emniyetsizlik vardır. «Komşu dükkânlar arı kovarı gibi işlerken buna neye kimse gelmiyor?» derim, şu halde ya fena mal satıyor; ya fiyatlar pahalı... Demek ki bir kusuru var.

Sonra devamlı muvaffakiyetsizliğin en sağlam karakterli insanları nasıl bozduğu, ne küçük ve sefil hilelere sürüklediği de malûm...

Hâsılı boş dükkânda oturan satıcı bana pusuda bir avcı gibi görünüyor ve zararlarını benden çıkarmak için âdeta üstüme atılmasından korkarım.

Fakat sizi sempatik bir gülümseme ile karşılayan bir insana da: «Yanlışlık oldu. Yanınızda dükkâna gidecektim. Gafletle buraya daldım.» Denemiyorum. Onun için almağa niyetli olduğum asıl ehemmiyetli şeyleri sonraya bırakarak çorap yahut mendil istedim.

Dükkâncı paketimi sararken cemekeânında bir iki gün evvel lüks bir moda mağazasından aldığım bir kravatın aynı gözüme ilişti. Parasını sordum. Benim aldığımından çok aşağı bir fiyat söyledi.

Allah Allah! Kravatı elimde evirip çeviriyor, kapının dışına çıkarıp güneşe tutuyorum. Mal aynı mal.

Böyle olduğu halde gene içim inanmıyor: «Acaba taklid mi? Hırsızlık mı? Gümrük kaçakçı mı?» diye hep adamcağzın aleyhinde düşünüyorum.

O galiba ne düşündüğümü anlamıştı. Gene aynı şirin gülümseme ile:

— Dükkânı yeni açtım da efendim, diyor, müşteri tutmak için şimdilik ucuz satış yapıyorum... Zararına değil, tabii. Fakat pek az kârla... Her dükkân yeni açıldığı zaman az çok bir reklâm parasını gözden çıkarmaz mı? Ben gazete

ilânı, duvar ilânı yerine böyle yaptım.

Dükkâncı kara gözlüklerini çıkarmış, bir kat daha cana yakın olmuştur.

Bakarken karşıdaki gözündeki ışıktan müteessir oluyor gibi hafifçe titreyen biraz hastalıklı mavî gözleri vardı.

Sonra sesi, hareketleri de okumuş, yazmış efendiden bir adam olduğunu gösteriyordu.

Hâsılı dükkâncı beni avlamıştı. Muameleyi yavaş yavaş genişleterek o gün hütün alacaklarını ondan aldı.

Artık sekiz on senelik müşteri bulunduğum komşu dükkânı aldatmağa başlamıştım. Hiçbir şey almağa niyeti olmayan bir adam tavriyle sokaktan geçerken yan gözle ona bakıyor, kapıda kimseyi görmezsem hemen yenisine dahyordum. Biz artık satıcı ile müşteriden ziyade iki ahbaba benzemiştik. Alış verişten evvel mutlaka bir iki dakika havadan, sudan konuşuyorduk. Fakat ne yazık ki haftalar, aylar geçtiği halde bu dükkân bir türlü kalkınmıyordu.

Bir aralık üç beş ay İstanbuldan uzaklaşmıştım. Dönüşte gene bir gün oraya uğramak istedim. Bak-tum kepenkler kapalı, üzerine «Kiralık» yaftası yapışmış..

Bu bana garip bir hüznün verdi. Etrafıma bir göz gezdirdim: Sokak çarşının en işlek bir sokağı... Yanındaki, karşıdaki bütün manifatura dükkânları karınca yuvası gibi... Bir bu biçare mi buraya fazla geldi?

Fakat herhalde bu iflâs sebepsiz olmayacak. İktisat nazariyecilerimizden birine sorsam bana bunun yalnız sebebini değil kanununu da izah eder.

Maamafih ben sokakta yürürken bu sebebi kendî kendime de düşünüyorum:

— Mallar fena desek değil... Pahalı desek hiç değil... Dükkâncı sempatik adam, sözlünlü sohbetli bilen adam... O halde bu neden böyle oldu?

Nafile muammayı halledemiyecğim. «Elbette bu adamın ticaret kanunlarını uymayan bir eksik tarafı

— Düşündük, taşındık, seçimlere girmeye bir türlü cesaret edemedik...

— Elbet edemezsiniz... Sizi kim seçer? En gençleri sensin!

var ki bu hal başına geldi» der işin içinden çıkarsın!

İki üç ay oluyor. Bir gün beni bir yabancının görmek istediğini söylediler. «Buyursun» dedim. Benim dükkâncım değil mi imiş!

Âdeta sevinerek yerimden kalktım:

— Siz misiniz? Buyurun, dedim.

O gösterdiğim sandalyeye oturmak istemedi; çekingen bir tavırla:

— Bir dakika ayak üstünde sizi görüp gideceğim, dedi.

Biçarenin kılığı kıyafeti düşmüş, tıraşı uzamıştı. Çekingen bir sesle:

— Uzun zamandanberi sizi arıyordum, dedi, nihayet bir tesadüf neticesi burada bulunduğunuzu öğrendim. Efendim küçük bir borcum

vardı da...

Ben hayretle:

— Ne borcu diye sordum.

O gene o sempatik gülümsemesile:

— Son gelişinizde bilmeden sizi aldatmışım, dedi, bana yetmiş beş kuruş hakkınız geçmiş... Ne siz, ne de ben farkında olmamışız... Sonradan aklım başıma geldi amma siz gitmiş bulunuyordunuz... Sizi ne kadar aradığımı bilmezsiniz... Onu takdime geldim.

Avucunun içine saklamış olduğu üç yirmi beşliği masanın üzerine bıraktı. Sessiz sadasız kapıdan çıktı.

Zavallı adam! Senin öteki meslektaşlar arasında neden tutunamadığını şimdi anladım.

Reşat Nuri Güntekin

— Bu yıl bakla fiyatları çok ucuz bayım...

— Elbet, herkes dilinin altındaki çıkarılmağa başladı artık!..

Şunlar Bunlar

Okur her yanda birçok muhtekirler şimdi fermanlar
Bu derdin dehşetinden hastalanmış sanki dermanlar!

Aman bıktım, usandım işte ben zehr-i siyasetten
Yatışmaz artık âsâbım eğer alsam da «kalmanlar!»

Bütün gün çift olanlar, lütfedip bir parça tek dursun
Aman artık otursun bizleri ıslâha kalkanlar!

Seyahatler, meyahatler, şikâyetler, mikâyetler...
Demek şampanya olmuşlar bizim evvelki ayanlar!

Büyük Tanrım nasıl her gün türer bilmem ki ben hâlâ
Şu kartondan küheylânlar, kıtıktan yapma aslanlar?

Basın erkânının bilmem neden düşmez acep lâkin
Belinden paslı hançerler, elinden küflü kalkanlar?

Emirülma olup Fazıl açıldın bahr-i efkârâ
Olunca lenğ-er-endaz-ı siyaset hayli kaptanlar!

Fâzıl Ahmet Aykaç

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Toplum işi!

Bolu dağı tıkanmıştı. Ekipler harıl harıl çalışıyorlardı yolu açmak için. Belki 400 taşıt birikmişti konvoy halinde... Yolum açılıp açılmıyacağı belli değildi. Sorana her saat başı: «Bir buçuk saat kadar sürecek» deniyordu... Eksilmiyordu hiç bu süre...

Üstelik, «yol göçmüş, yol çökmüş, yol uçmuş» diye sinir yıpratıcı haberler salveriliyor du her an.

Otobüs yolcuları müzakere halindeydi. İstanbul'a geri dönüşün mü dönülmesin mi diye... Kimi istiyordu, kimi istemiyordu. Kimi yolun yarısına gelindi, sabrederim, bekliyorum diyordu. Kimi, sabrın hayatta pek bir şey kazandırmadığını ileri sürüyordu. Hanımlar vızıklanıyordu. Erkekler, otobüs idaresine, karayollarına, tabiatı, kâinata küskünlüğünü küfürlerin nazikliğiyle belli ediyordu... Otobüs idaresinin, karayollarının, tabiatın umurundaydı ya!.. Çocuklar, acıyordu, susuyordu, yoruluyordu...

Dönüp dönmemeği oya koydular yolcular... Demokrasi otobüsünün içinde tatbik edilince sempatik oluyordu da...

Bir tek adam ova katılmadı. Bu eski Başbakanlık müsteşarı Ahmed Salih Korurdu.

— «Beyefendi, siz ne dersiniz?»

— «Ben mi?» dedi, «Ben toplum işine karışmam!»

— «Aman beyefendi..»

— «Toplum işine bir kere karıştık, heceremediğimizi gördük... Bir daha mı?... Bir daha mı?»

Ve eski müsteşar oylamağa katılmadı...

Ah ah, bütün toplum işine karışıp ta heceremiyenler bu tutuma bir varsa... Bir varsa!

Ağanın ninesi:

Bir ağanın bir ninesi varmış... Çok konuşmuş sadece. O çok konuşmayan dedelermiş... Her yerde!

Her işe de karışmış... Çobanlara emirler vermeğe kalkarmış. Yanaşmalara komutlar. Kızlara öğütler... Ay, insanların nefes almalarına bile karışmış.

Ağa bir tahammülsüzlük gününde:

— «Atın, demiş, şunu kör kuyuya!»

Atmışlar kadıncağızı kör kuyuya... Her gün üç öğün yemeğini verirmiş amma ipe... (Bizi de bu şartla kör kuyuya atan olsa ya!..)

Ağanın bir atı varmış. O akşam (anasını kör kuyuya indirdiğinden aşağı yukarı bir hafta kadar sonra) o atı içeri almağı unutmuşlar ahıra bakmakla vazifeliler. At ayazda kalmış.

Kuyunun dibinden nine bunu hissedermiş. Konuşmanın başı 14

na neler getirdiğini gördüğünden artık konuşmazmış ta:

— «Hiiii» diye at gibi kişnermiş, «hiiii!»

Köylüler ağaya koşmuşlar:

— «Aman ağa» demişler «anan at gibi kişniyor...»

— «Atın» diye gürlemiş ağa, «atını ahıra aldınız mı?»

Ve bakmışlar gerçekten at dışarda ve hemen ahıra çekmişler, yoksa donacakmış ayazda ağanın kıymetli atı!

Ağa hemen anasını kuyudan çıkartmış, ve görmüş ki onun sezişi, onun varlığı, onun kişnemesi bile kendisi için değerli, ve tekrar baş köşeye oturtmuş...

Bu günlerde hep bu cins hikâyeler anlatılıyor... Biz bütün nelerin baş köşeye oturtulmalarına razıyız... Bütün dedelerin de!

Amma baş köşe... Baş köşe... İktidar koltuğu mu demek mutlaka!

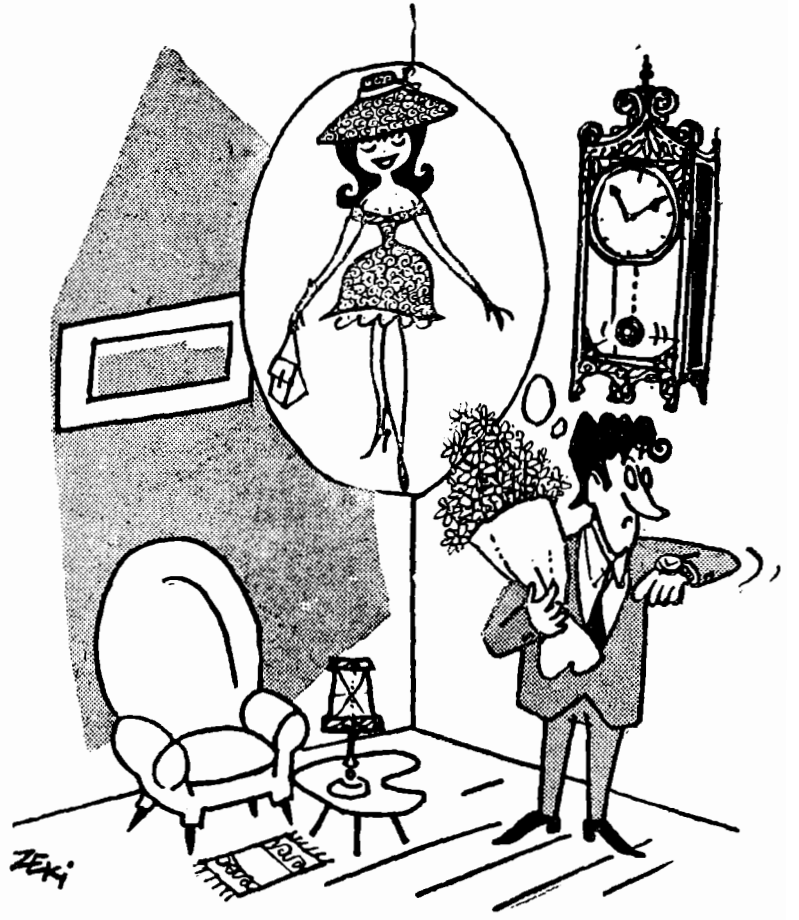
Mep'us beyabi!

— «Orda duramam abi» dedi şoför, bir insanın bir insana olanca saygısıyla...

«O tarafta indirmezler, sonra trafik polisi bize ceza keser...»

— «Vay» dedi mep'us beyabi, «nasıl duramazsın?... Ben sokağı geçmeğe mecbur muyum? Bir boydan bir boya?»

Şoför, kaçmaktan durdu nizamı olmayan tarafta. Şükür o sırada trafik polisi düşüncelerine dalmıştı da görmedi... İnşallah sevgilisini düşünüyordu...

— Onbirde saatin altında demişti, saat üç oldu!..

Bu memlekette «güdücülerin», binek güdücüsü olsalar da, hoş şeyler düşünebilmelerini bir an için de olsa, öylesine isterim ki...

Mep'us beyabi indi, olanca azametiyle... Yirmi sene önceki mep'us beyabiler inkâr edemezlerdi bu azameti... Ve kaldırımın kenarında, fırçalarını birbirine sürttükçe ellerinin ısındığını sanan, boyacıya tosladı... Lâh demeden, cim demeden, tahta ayaklığa «fotinin» koydu, boya-

cının burnuna dayarcasına!

— «Tozunu al...»

Fırçalar oynadı sağlı sollu.

— «Yahu ne adamsın?... Cilâ bezin yok mu senin?... Aklın nerede?»

Boyacı vatandaş olanca saygısıyla cilâ bezini buldu, ve bir twist hareketiyle, zihin parlatır gibi parlattı «fotinleri», tırtıklı derili son moda fotinleri!

... Ve parlak fotinli mep'us abi, lokantaya girdi, parlak fotinleriyle...

Moralî büsbütün düzelmmişti.. Oturdu bir masaya...

Malûm-u âliniz bazı lokantalar kâğıt peçete kullanırlar, lüksten kaçmak için... Yıkama, kola, ütü, bunlar zor işler mep'us beyabi!..

Burun kıvrıdı:

— «Hey Allah, kumaş peçeteler yok mu?... Bu olur mu?... Bu olur mu?»

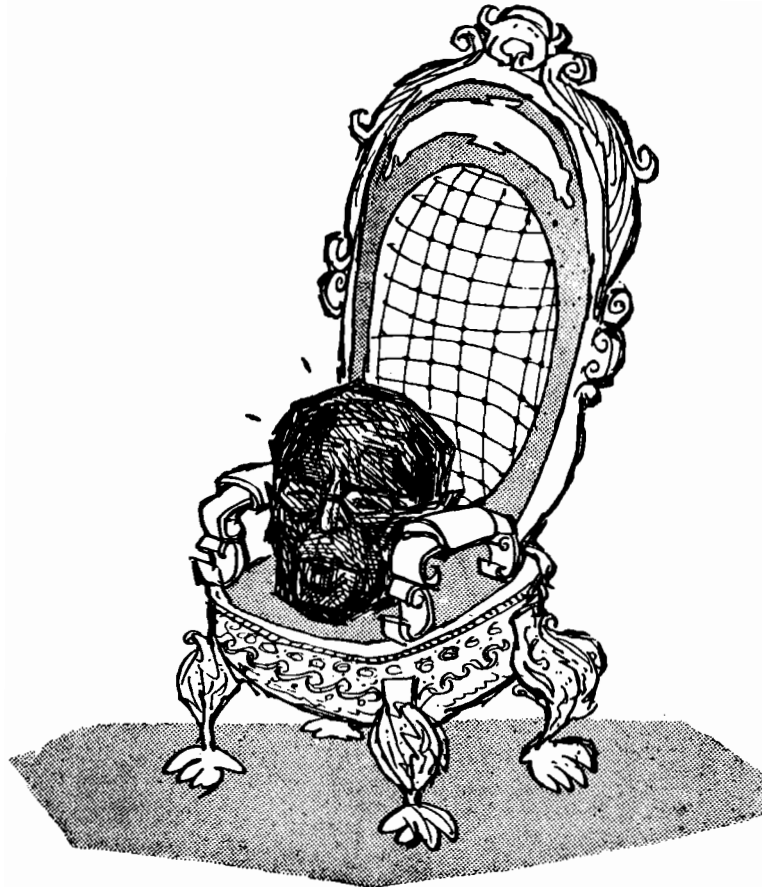
... Ve anlattığım harfler harfine doğru...

... Ve bu A.P.'nin mahallî seçimlerde heklenilen başarısından hemencecik sonraydı...

... Ve Milletvekili A.P.'li bir Milletvekili...

... Ve de (bu «ve»yi severim, tam Anadolu deyimi...) derim ki ben boynumu bükerek: «N'olur, büyülenmeyin... N'olur şımarmayın... N'olur, öbürlerinin bu hallerinden bıktığımız için size yöneldik. Yoksa kimseden mucize beklediğimiz yok... Tutacağınız sızı tutturursanız... Nerenizden tutulabilirse!.. N'olur, n'olur, daha ilk adımınız ezici, ilk sözünüz kırıcı, ilk tutumunuz vurucu olmasın...

Amma biliyoruz ki bunları söylemek, sahrada kum tepeciklerine vaaz vermek kadar nafille... Nafilenin nafilesi... Nafilelerin nafilesi!

Gazetelerden: Hâşim İşcan İstanbullulara kömür dağıtmakla işe başladı.

SATILIK GELİN ESVABI

YAZAN: ADNAN TAHİR
ÇİZEN: TURHAN SELÇUK

NERMIN VE İRFAN OKTAY
BİR PAZAR GÜNÜ BULUSA-
RAK BOĞAZDAKİ BİR SAHİL
GAZİNOŞUNA GİDERLER...
NERMİN BİRAZ ENDİSELİ-
DİR...

(6)

HER GECE EVE TELEFON
ETMEN BİZİMKİLERİN DİK-
KATİNİ ÇEKMEĞE BAŞLADI.
GİZLİLER ÇEVİRDİĞİMİ FARKE-
DERLERSE AYIP OLUR.

SENİ SEVEN BİR ADAMIN SANA
TELEFON ETMESİ GİZLİ BİR İŞSE
BU İŞİ GİZLİ OLMAKTAN
DERHAL ÇIKARABİLİRİZ.

BÜ, HEM ÇOK MANİDAR... HEM DE
BÜYÜK BİR LÂF. ŞAYET, YANLIŞ ANLA-
MADIMSA... DEMEK
İSTİYORSUN Kİ..

DEMİK İSTEDİĞİM ŞEY GAYET BASİT...
BENİ BİR GÜN ALIPEVE GÖTÜRÜRSÜN. ALLAHIN
EMRİ, PEYGAMBERİN KAVLİYLE İZDİVAÇ TALEBİN-
DE BULUNURUM.

NERMİN HASSAS VE İÇLİ BİR
KIZDI. OTUZ YAŞINA KADAR
KARŞISINA BİR SÜRÜ TALİP ÇIK-
TIĞI HALDE HEPSİNE RED CEVABI
VERMİŞTİ. HAYATINDA EN UFAK
BİR FLÖRT BİLE YOKTU. FAKAT TE-
RADÜFEN TANIĞI İRFANI SEVİ-
YORDU. HEM DE ÇILGINCA-
SINA...

SENİ AĞLATAÇAK KADAR ACIKLI BİR
ŞEY SÖYLEDİMSE ÖZÜR DİLERİM
NERMİN.

BİLAKİS... ÇOK TAT-
LI BİR ŞEY SÖYLEDİN.
BÜTEKLİFİ NE VAKİTEN BERİ
BEKLİYORDUM. YALNIZ NE VAR
BİLİYOR MUSUN?

ARAMIZDAKİ
YAŞ FARKINI DÜ-
ŞÜNÜYORUM DA...
ALABA MESLUT OLA-
BİLİR MİYİZ DİYORUM.
BEN SENDEN ÜÇ YAŞ
BÜYÜĞÜM İRFAN...

AMAN NE MÜHİM MESELE... EY AHA-
Lİ! DUYDUK DUYMADIK DEMEYİN.
İRFANIN MÜSTAKBEL ESİ KENDİ-
SİNDEN ÜÇ YAŞ BÜYÜKTÜR...

İSTEDİĞİN GÜN VE SAATTE BABANLA KONUŞMAK KİM
SİZE GELEBİLİRİM. HATTÂ NE DİYORUM BİLİYOR
MUSUN? ANNEMİ DE ALIP GETİREYİM. DAHA
İYİ OLUR.

İKİMİZ DE BİRAZ DAHA DÜŞÜNELİM İRFAN...
BEN SANA ZİYARET GÜNÜNÜ BİLDİRİRİM.
ARTIK GECELERİ DE EVE TELEFON ETME.
GEREKİRSE BENİ BANKADAN ALIRSIN. BULUŞMADIĞI-
MIZ GÜNDE YOK ZATEN DEĞİL Mİ?

DEVAMI VAR

URANIÇA'yı ilk gördüğümde, sanki gökler açılmış da şerbet yağmıştı. Ona aşkıma itiraf edip ilk öpücüğü almayı başardığım zaman da, üzerine tarçınlı şurup serpilmiş ballı makarna yediğim hissine kapıldım. Çünkü kadın değildi o.. Empri-me entari giymiş, sarı saçlı, al yanaklı bir melekti. Diğer meziyetlerinin yanında, selvi gibi bir boyu, incecik bir beli ve öyle melodik bir sesi vardı ki, benimle konuştuğu zaman bülbüllerin gelip penceresinin önünde serenad yaptıklarını sanıyordum. Kısacası Uraniça bana: «Pausania'm!» dediği vakit, ufacık ağzı, meyan balı ile tıkabasa dolu imiş gibi yapışan, nezaket ve sevgi dolu, rafine bir yaratıktı. Bana: «Cicim!», «Tatlım!», «Hayatım!» ve buna benzer güzel ve gıcıklayıcı başka sözler de söylüyordu ki, ben bunlarla iyi Tanrı'nın Uraniça'yı, Bay Anania Paralidis'in «Tahan ve Helva» şirketine muhasebeci yardımcısı olan bendeniz, Potamohori'li Pausanias'ı mutlu kılmak için hayat yoluma gönderdiğine inanıyordum.

Bunlar, tamamı tamamına 1946 yılında olmuştu. Sonraları ve Uraniça ile geçen on yıllık karı-koca hayatından sonra, işler biraz değişti. Karıcığım 32 kilo kazanmış, ben ise o kadar kilo kaybetmişim. İncecik beli tarihe karışmıştı ve Uraniça'nın bülbül sesi, sigara tiryakiliği yüzünden basso-duro, 1946'nın rafine ve nezaket dolu yaratığı ise, terliği vızıldatarak fırlatıp, yeni askerler önündeki başca-vuş gibi bağırarak, yusuvarlık bir dişi olmuştu. Bana gelince, halime tavuklar bile ağlardı. Ağırılığımın başka, içinde bulasık ve çamaşır sepetleriyle uğraştığım mutfak ile çamaşırhane arasında, erkeklik şerefimin büyük bir kısmını da kaybetmiştim. Hasılı, hayat yolunda gidiyordu ve ben, evliliğimizin onuncu yıldönümünde, Uraniça'nın takunya ve tabakla işlenmiş suçlarının, sırf alkol dolu kafamda, üçyüz beşinci balonunu sayıyordum. Anlamış olacağınız üzere, artık ilk evlilik devrinin ne «cicim», ne de «tatlım» bahis konusu idi! Onların yerine «aptal!», «eşek!», ve benzeri başka güzel sözler gibi, diğer cazip imalât yer alıyordu. Bir sabah, kalkıp

Karım-Kaçındım

Yunanlıcadan: Ahmet ANGİN

tırdı. Ben, Medeni Kanun'daki en iyi hükmün, boşanma ile ilgili hüküm olduğunu düşünerek, üzgün bir halde işime gittim. Bu hükme ilk defa olarak varmıyordum. Ama, boşanmaktan bahsetmek kolay. Karın Uraniça olduğun sonra, Medeni Kanunu da, onun hükümlerini de, kaynatıp sularını iç! Çünkü karıcığım islah olmaz tıntendi ve benim sadece kırk sekiz kilo olmama kar-

tabakları yıkadıktan, mutfak düzenledikten sonra kahveyi pişirdim ve mutad üzere, yeni uyanmış, sabah keyfi yapan Uraniça'nın yatağına götürdüm. O kahvesini içince, ben daha tepsiyi almadan kocaman sesini duydum:

— Pausanias!
— Ne var, elmasım?
— O şapka işi ne olacak, ulan hayvan?
— Hangi şapka, Uraniça'm?
— O vitrinde gördüğümüz, hastanadan yanılmış, Grace Kelly biçiminde olanı, be hayvan!
— Fakat Uraniça'm, bir şapka için iki bin mi verelim yani? Daha ucuzunu almaz mısın?
— Elinin körü. Esek! Bana: «Daha ucuzunu alalım..» diyor!
— Fakat elmasım, ben bu kadar parayı nerede bulacağım?
— Sigaranı kes!
— Sigaranı kes demek kolay! diye karşılık verme cesaretini gösterebildim.
Bunun üzerine, çileden çıkan Uraniça tepsiyi kapığı gibi, içindekilerle beraber kafama yolladı ve üçyüz altıncı balonu yapı-

şılık, o seksenbeş kilo geliyordu. Buna rağmen, bu defa avukatım Bay Sahlabuhla'ya danışmayı kararlaştırdım. Aynı akşam, işten sonra yazıhanesine gittim, fakat onu bulamadım. Yarım saatlik bir gecikme ile eve döndüm.

Uraniça beni görür görmez:
— Nerede idin, ulan? dedi.
Ben soğuk bir eda ile:
— Küçük bir işim çıktı da elmasım, onun için geciktim biraz.. dedim.
— Ne işi be, Sardanapa! Kim bilir hangi sürtükle dolaşıyor-dun!..
— Ben mi sürtükle, Uraniça'm?
— Evet sen! Derhal itiraf edeceksin!
Başka bir şey olsa, gecikmemin sebebini ona söylememekte dayatmazdım. Ama bugün, boşanma için avukatıma gittiğimi nasıl söyleyebilirdim? Fakat, susmam Uraniça'yı büsbütün çileden çıkardı.
— Görüyor musun? Nerede olduğunu bana söylemeğe cesaretin yok!
Ben, büfe üzerinde, elinin al-

tında bulunan çiçek vazosunun kafama inmesini beklerken Uraniça dedi ki:

— Eee, söyle bakalım Bay Pausanias: Buna göre boşanıyormuyuz?

— Ne? Ne? Boşanıyormuyuz?

— Evet, boşanıyoruz! Hemen şimdi anneme gidiyorum. Gençliğimi senin yanında yeteri kadar harcadım. Ben de kendi hayatımı kuracağım ulan, eşşeğin eşşeği!..

Hemen giyindi, elbisesile dolu iki valiz alıp gitti. Sevincimden sokağa çıkıp cümle âlemi öpsem geliyordu. Bu heyecan içinde, bir sandalye ile buki-buki oynadım. Neşemi güçlülükle yatıştırabilmişim. Kendimi toparlayıp ciddilesince de işin en iyi anına geldiğini düşündüm. Gücü kuvveti yerinde, altmış beşlik bir dul adam olan patronum Bay Paralidis, bir aydır bana acayip bazı lâflar söylemekteydi:

— Eğer serbest olsaydın, seni damadım yapardım. Pausanias! Karakterini beğendiğim için, sana küçük kızım Sonia'yı verecektim! Esaslı bir adamsın Pausanias!

Tabii ben konuşmuyordum. Uraniça'nın seksen beş kilosunu, kavdı hayat şartı ile yüklenmiş olduğumdan, ben fakirin ondan biraz kurtulup nefes alamıyacağı cihetle, Bay Paralidis'in boşuna konuştuğunu düşünüyordum. Ama, bu arada Bay Paralidis kendi havasında idi. Ben yine konuşmuyordum; daha çok Sonia'nın bana göre biraz büyük ve deforme olduğu -Allah kahretsin!- ama, ensemde boza pisirmiş olan Uraniça'ya, kart kız Sonia'yı tercih edeceğimi aklımdan geçiriyordum. Sonra, Sonia'nın ne de olsa sanayici bir babası vardı ve normal bir çeyiz alacaktı. Hattâ, son defasında bana bunu açıklamıştı bile:

— Yazık ki Pausanias, evlisin! demişti. Seni damadım ve ortağım yapacaktım..

Böylece Uraniça, ayrılmas ile bana yeni bir hayat kurma ve ekonomi problemini çözme imkânını vermiş oluyordu. Hasılı, sabah sabah avukatıma gittim. İşin oldusunu, bittisini anlattım. O kararımı bildirdi:

— Koca evinin terki!

Ve hiç vakit geçirmeden dâva dilekçesini hazırladık. İşler hız-

Gür ve net sesli

MESHUR FRANSIZ

THOMSON

radyoları Türkiye'de

MİLLETLER GÜLÜYOR

HAYATI

Evlenme namzedi, ara bulucuya gelmiş şikâyet ediyordu:

— Evleneceğim kızın babası için «öldü» demiştiniz, halbuki hapisanede olduğunu öğrendim!..

Ara bulucu cevap verdi:

— İyi ama, söyle, buna; hayat mı denir?

— Okula göndermek için başka çare bulamadık!

İyi bir saç ilacı!...

Kel kafalı bir adam eczane içeri girdi.

— Dökülen saçlarımın yerine saç getirecek bir losyon istiyorum.

— Buyurun Mösyö! dedi eczacı ve bir şişe uzattı.

Müşteri şüpheli nazarlarla küçücük şişeyi bir de eczacıyı tüzdü sonra:

— Verdiğiniz losyonun müesir olup olmadığını bana nasıl ispas edebilirsiniz?...

— Bir dakika Mösyö, dedi eczacı, ve dükkânın arka tarafına doğru Anglo! Anglo! diye seslendi.

Genç bir kadın kapıda belirdi. Vücudu gayet vütenasip, bacakları muntazam hele yüzü taş behek gibiydi ama berbat bir bıyık her şeyi mahvediyordu.

— İşte karım! dedi eczacı, geçenlerde losyonun sıkan kapağını dişleriyle açtı da...

— Şef, kadını konuşturmak kolay oldu, ama şimdi de susturamıyoruz.. Ne yapalım?

Örnek vatandaş!

Amerika'nın en büyük tirajlı gazetesi Birleşik Devletlerdeki en dürüst, en namuslu, en çalışkan, ve en samimi vatandaş seçmek için büyük bir anket tertiplemişti. Her gün gazeteye binlerce namzetten mektup geliyordu.. Bir tanesinde de şöyle yazıyordu:

— Sigara içmem, ağzıma bir damla alkol koymam, kumar oynamam, karımı bir defa bile aldatmadım. Devamlı çalışırım, geceleri eğlence nedir bilmem, erken yatar, erken kalkarım!.. Üç senedir bu hayatı sürüyorum. Eğer önümüzdeki bahara kadar, yani hapis müddetim bitene kadar, beklerseniz...

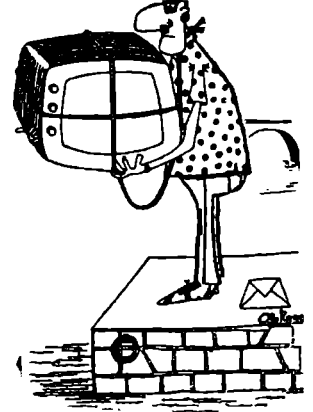

— İdam mahkûmunun son arzusunun yerine getirmeğe geldik!

YARAMAZ!

rolcuların kucağına dâvetli dâvetsiz oturan, ağlayan, gülen, çantaları karıştıran çocuğu hostes elinden tutup, uçağın en arkasındaki bir koltuğa oturttu.

— Bana bak küçük! dedi, eğer uslu otursan dışarda oynamana müsaade ederim!...

Yazısız

Alaska Rulet!

Manhattan kumarhanelerinde, «Alaska Rulet» adlı oyun moda olmuş son günlerde. Kumarbazlar küp şeklindeki muntazam buz parçalarını seçip masanın üzerine koyuyor.. Kimin koyduğu buz parçası en geç erirse paraları topluyormuş.

Biliyor musun?..

İki deli tımarhanenin bahçesinde dolaşıyorlardı. Biri ötekine:

— Sen; dedi, vitrinindeki iki kuru kafatasının birine Napolyon'un kafatası, ötekine de Bonapart'ın kafası diyen antika-cının hikâyesini biliyor musun?...

— Hayır, bilmiyorum, anlat-sana!...

la ilerledi. Uraniça, iki ayda çıkan boşanma kararını, karşılıklı rıza ile kabul ettik. Ben mutluluk denizinin içinde yüzyordum. Boşanmadan sonra Sonia ile nişanlandım ve bir ay sonra da evlendik. Balayı için İtalya'ya gittik. Hayat artık bana gülümsemeğe başlamıştı. Artık Uraniça maziye karışmış bir kâbustu. Şimdi Sonia'm vardı. Ama diyeceksiniz ki, hurda idi ve akşam üzeri perukasıyla takma dişlerini çıkarırken, insanın bakla çiğneyip suratına tüküresi gelirdi. Fakat boşverin! Paralidis ile fabrikası sağolsundu. Evlenmeden sonra anlaşmayı yapıp onun ortağı olmamı kararlaştırmıştık. Seyahatten, gelecekle ilgili bir sürü hayalle döndüm. Bir

taksiye binip kayınpederin evine gittik. Merdiven başında bizi sevinçle karşıladı:

— Hoş geldiniz çocuklarım! İçeri geçin. Size mutlu bir sürprizim var..

Ben hemen, anlaşma için noteri içerde bulundurduğunu düşündüm. Bu sebeple de, Sonia ile babası büroya giderken, ben süzüle süzüle salona gittim ve birden yerimden sıradım. Yalancı pehlivanlar gibi sigara içerek, bir koltukta cınlı boyuna kim yayılmıştı tahmin edersiniz? Uraniça!

Ben ciddi bir tavırla ona:

— Siz burada ne arıyorsunuz, bayan? dedim.

Ve hemen bir ev sahibi edasıyla emrettim:

— Çabuk dışarı, beyinsiz kulucka tavuğu!

Uraniça o keskin sesle vınladı:

— Ne dedin ulan, baykuş?

Ve yanında duran, alçıdan yapılmış küçük bir heykeli kapığı gibi bana fırlatarak kafamda üçyüz sekizinci balonu şişirdi. Tam karakola telefon etmeğe hazırlandığım sırada kayınpederim, arkasında Sonia olduğu halde gülümseyerek salona girdi:

— Pausanias, dedi.. Karın ile tanıştınız mı?

Ben hayretle:

— Nasıl? Ne? Karınız mı? diye sordum.

— Evet, on gün önce evlendik! Haydi bakalım evlâtlarım, annenizin elini öpün!

Buna vakit bulamadım, çünkü o anda bayılmıştım.

Ondan bu yana altı ay ve başımdan da şu dramatik olaylar geçti:

1) Kayınpederim bütün malını yeni karısına verdi. 2) Ben, Bayan Paralidis'in «Tahan ve Helva» şirketinde muhasebeci yardımcısı olmakta devam ettim ve 3) Uraniça kaynanamdır, ki en kötüsü de bu!...

Spiros Demenagas'ın
(Cevizler ve İnsanlar)
adlı kitabından

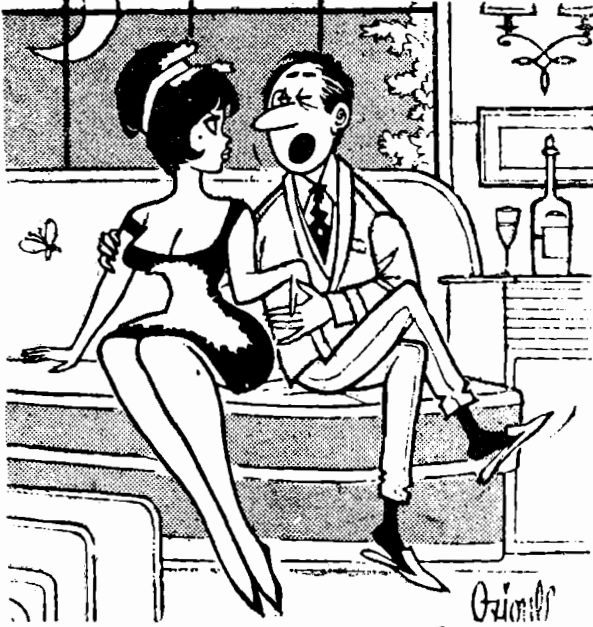
Çeviren :

Ahmet ANGİN

Dünya Karikatürleri

-KORKMA, HİÇ İSABET YOK!..

-EĞER BENİMLE EVLENİRSEN
SANA DAHA SIK İZİN VERİRİM!

-BU YÜZ BİNLİK ÇEKE İNANAMIYORUM..
-ZARARI YOK, SEN ON BİN VER!..

-YA BU KÖFTELERE BU KADAR
TUZ BİBER KOYMA, YA BENİM YE-
RİME MÜŞTERİLERE SEN BAK!..

-SENİNLE BOZUŞACAĞIZ BOBİ..
BU ADAM HOŞUMA GİTMİYOR
DEMEDİM Mİ SANA!..

-MAŞALLAH, NE KADAR SERT!
-DAHA YENİ ALDIM!..

Güzel türkçenin ve hece vezninin eşsiz kitabı :

Gönülden Sesler

★
Peri kızı ile çoban
masalı
★

★
Abdülhâk Hamide mektup
Bir kış masalı
★

Orhan Seyfi ORHON

Seveceğiniz, ezberliyeceğiniz, başkalarına okuyacağınız şiirler...
En iyi kâğıt, altı renkli kuşe kuvertür, iplik dikiş, fiatı 750 kuruş.

PAZARTESİ ÇIKIYOR

Umum dağıtım yeri: Ferhan Bozkurt, Ankara caddesi, Kebeci Han, İSTANBUL.

Gönülden Sesler * Gönülden Sesler * Gönülden Sesler * Gönülden Sesler * Gönülden Sesler * Gönülden Sesler * Gönülden Sesler

(AK—9)

Her Traştan sonra ve Yatarken
Tabii ve Bol Vitaminli

Dermojen

Cildi besler ve yumuşatır
Kullanınız

(İlâncılık: 7489—10)

REKLAM
LARINIZ
İÇİN

"BASIN İLÂN KURUMU"

Genel Müdürlük

Cağaloğlu, Türk Ocağı Caddesi No. 1
İstanbul

Telefon : 22 43 84 - 22 43 85

Telgraf Adresi : BASIN KURUMU

SÜBELER

DIŞ MUHABİRLER

İstanbul
Ankara
İzmir
Adana
Bursa
Diyarbakır
Erzurum
Eskişehir
Konya
Zonguldak

A.B.D.
Almanya (Federal)
Almanya
Avusturya
Avustralya
Belçika
Bulgaristan
Çekoslovakya
Danimarka
Fransa
Hollanda
İngiltere
İspanya
İsrail

İsviçre
İtalya
Japonya
Lübnan
Macaristan
Norveç
Pakistan
Polonya
Portekiz
Romanya
Yugoslavya
Yunanistan

ACELE ETMEYİN

PİVALE DE VAR

PİVALE
MAKARNASI

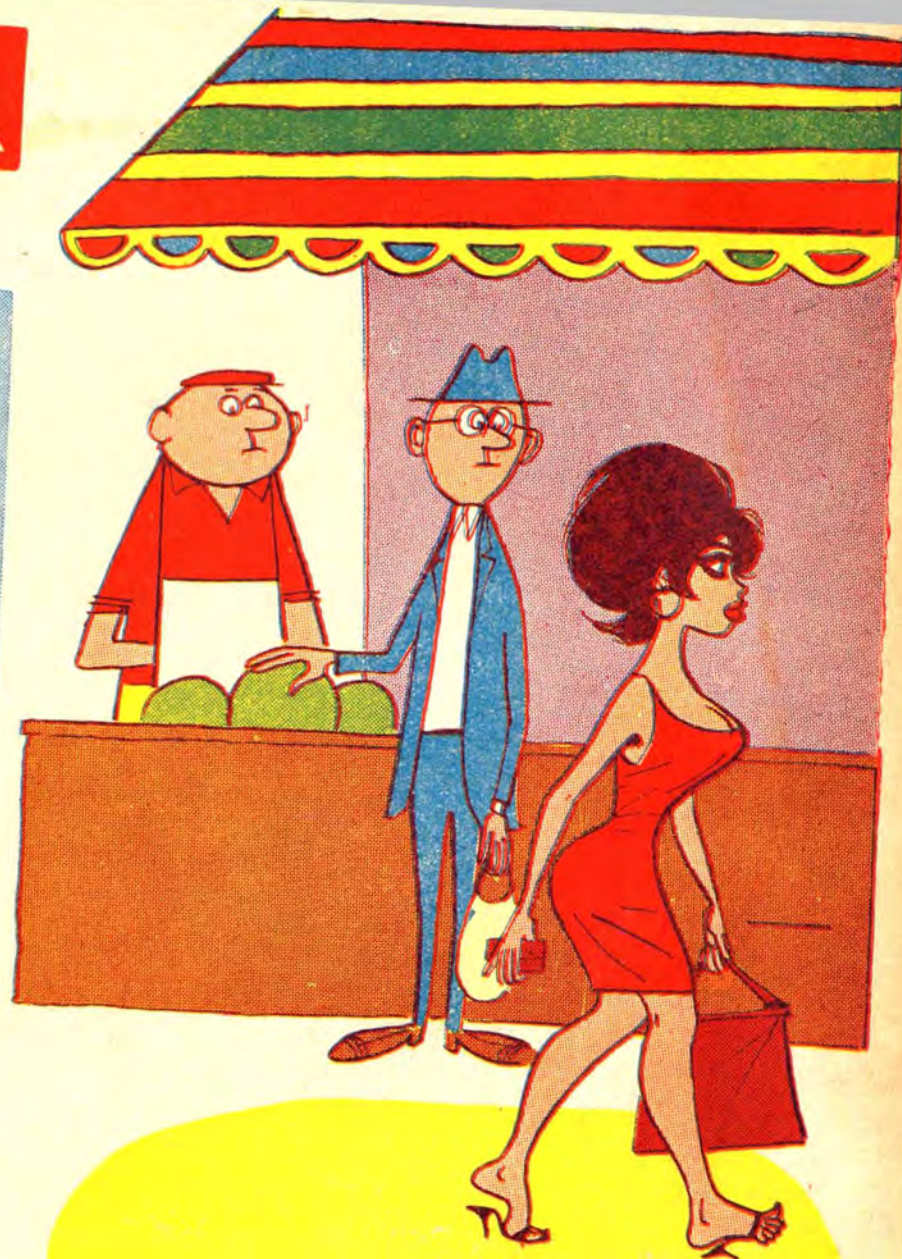
PİVALE
ADI AĞIZ TADI

İHAŞ. HİVİSİ
İSTANBUL

33/3

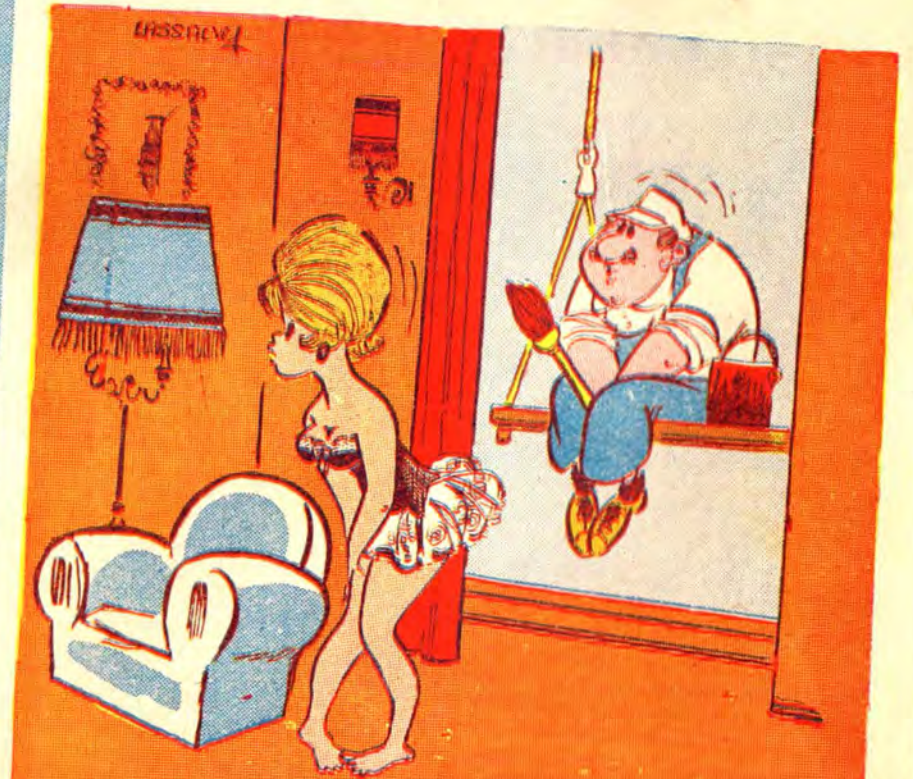

-KIR YILLIK AVCIYIM, BÖYLE BARBUNYA GÖRMEDİM &

G. RICHARD

-ULAN, NE HAYALI GENİS HERİFSİN, ÇEK ELİNİ KARPUZLARDAN !

-EMİİL, SEN Mİ İSLİK ÇALDIN ?